

RECTIFICACIÓ IMATGE DE L'ARTICLE SOBRE FÈLIX MILLET

La imatge de la casa que va aparèixer a la portada i a la pàgina 11 de la DIRECTA 153 va ser un error. No és la casa de Fèlix Millet, és la residència geriàtrica Millet Park. El contingut de l'article sí que és correcte, però en referència a la seva casa de veritat, situada a uns centenars de metres de la que sortia a la fotografia de la DIRECTA.

UNA PRESA AL KURDISTAN PÀGINA 18

L'Estat turc continua buscant nous creditors pel finançament del projecte de la presa d'Ilisu (Kurdistan turc). El projecte "incompleix les normes internacionals" i "les obligacions ambientals, culturals i de reallotjament exigides no són suficients".

EN RECORD D'ASTÚRIES PÀGINA 23

Els propers 7 i 8 d'octubre es presentarà, a Granollers i a Barcelona, el llibre *Incendiaris de ídolos*, de Mathieu Corman. Un relat de l'Astúries rebel, testimoni ocular de l'aixecament popular i l'avenç de les tropes durant la revolució de 1934.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N155
7 d'octubre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Una pedrera treballa amb explosius de Goma-2 a tocar del pantà de Susqueda

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El veïnat denuncia que posa en perill l'embassament i la ciutat de Girona

ROBERT BONET

L'anarquista Amadeu Casellas fa una vaga de set a la presó i el seu estat és crític

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Després de 83 dies en vaga de fam, el pres anarquista Amadeu Casellas ha decidit arribar fins al final. Ara, una vaga de set ha suposat un greu empitjorament de la seva salut. El director general de Serveis Penitenciaris, Albert Batlle, no ha volgut atendre els seus familiars i amics.

El govern permet les provocacions feixistes durant la diada del 9 d'Octubre

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La Diada nacional del País Valencià d'enguany es veu amenaçada per l'autorització de manifestació dels partits de l'ultradreta.

Porta d'accés al centre de menors Alberg Alcor -on hi ha nens en quarantena- situat al carrer Ramon Turró 122 del barri del Poblenou de Barcelona

Negligència i insalubritat en un alberg de menors

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Una plaga de grip A s'estén arran de la negligència i de les pèssimes

condicions de salubritat entre els menors d'un alberg d'acollida del barri

del Poblenou. Els educadors denuncien el paper de la Fiscalia de Menors.

41 milions d'euros per la monarquia

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Alba Sarraute mira a Yukali

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

'Gara' afirma que la policia espanyola va matar Jon Anza

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Fonts directes contactades pel diari basc *Gara* asseguren que el militant

d'ETA Jon Anza va ser detingut, interrogat, torturat i assassinat per agents d'un cos policial espanyol. Les mateixes fonts apunten que el donostiarra va

ser enterrat furtivament en territoris francesos. La fiscalia de Baiona ha pres nota de les noves informacions, però no les ha negades ni les ha confirmades.

, estirant del fil

EL COST DE LA MONARQUIA · L'ASSIGNACIÓ DEL REI HA AUGMENTAT 1,1 MILIONS D'EUROS ENTRE 2005 I 2009

La monarquia ens ha estafat 41 milions d'euros en cinc anys

Xavi Martí
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El rei espanyol disposarà d'un total de 8,9 milions d'euros, l'any 2010, per cobrir les despeses derivades del sosteniment de la seva família i de la casa on viuen. A finals de setembre d'enguany, una gran quantitat de mitjans escrits van anunciar a bombo i platerets que el pressupost pel manteniment de la institució reial quedava congelat en la mateixa quantitat assignada durant l'exercici de l'any 2009, que arriba als 8.896.000 euros. Tot i la propaganda d'austeritat llançada aquests dies per part del govern espanyol, si ens fixem en els Pressupostos Generals de l'Estat corresponents al període situat entre els anys 2005 i 2009, podem veure que els augments

El 2008, l'assignació de la casa reial va pujar un 12% més que l'IPC, situat entre el 2,4 i el 2,6%

d'assignació que ha rebut el rei no són, en cap cas, modestes. En quatre exercicis, el pressupost del rei ha augmentat 1.120.000 euros. L'any 2006, la Casa del Rey va rebre un augment d'assignació xifrat en 272.000 euros; l'any 2007, la quantitat es va situar en els 241.000 euros; l'any 2008, en 374.000 euros i, enguany, en 233.000 euros. Per tant, s'ha passat dels 7.776.000 euros que rebia la Casa del Rey l'any 2005 als 8.896.000 que rebirà l'any que ve. Entre el 2006 i el 2009, l'assignació reial s'ha incrementat, de mitjana, un 3,42%. Cal destacar, a més, que aquests augments són superiors a la pujada de l'IPC en la majoria dels casos. El 2008, per exemple, l'assignació de la casa reial va pujar un 12% més que l'IPC, que aquell any estava situat entre el 2,4 i el 2,6%.

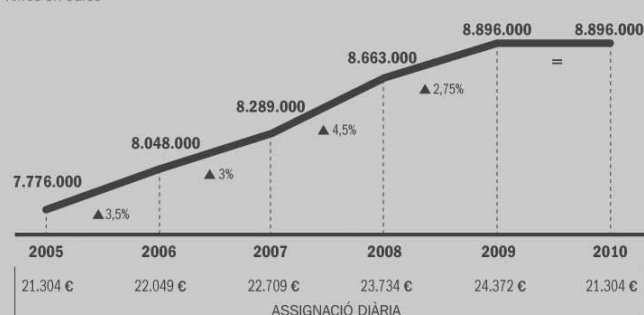
> Les altes institucions s'enduen una bona picossada

Les altes institucions de l'Estat també suposen una gran despesa que ha de ser sufragada pel poble. L'any que ve, el Consell d'Estat costarà 11,54 milions d'euros, mentre que les Corts Generals arriben als 230 milions. El Tribunal de Comptes assoleix els 61 milions i el Consell General del Poder Judicial els 77,91 milions, un 1,4% més respecte l'any 2009. Finalment, el Tribunal Constitucional s'endurà 27,64 milions el 2010. Durant els darrers temps, a més a més, nombroses veus han demanat que el rei tingui un sou igual que el del president del govern. L'any 2010, Zapatero cobrarà 91.982 euros repartits entre dotze mensualitats. Els sotspresidents s'enduran 86.454 euros i els ministres una suma de 81.155 euros.

Evolució del sou de la monarquia

Assignació dels pressupostos generals de l'Estat a la família reial espanyola

Xifres en euros

Entre 2006 i 2009

l'assignació a la família reial ha augmentat, de mitjana anual, un

3,42 %

Sense comptar els viatges, escortes, palaus i la casa del fill

Aquests proclames d'austeritat de cara a l'any 2010 són, com a mínim, falses, ja que el que es congela només és l'assignació de la casa reial. Els 8,9 milions d'euros d'enguany i de l'any que ve no serveixen per pagar els viatges del rei -que depenen del Ministeri d'Assumptes Exteriors- ni les despeses de la guàrdia reial, que depenen de Defensa. Aquests 8,9 milions tampoc serviran per pagar els palaus de la Zarzuela i de Marivent, que estan a càrrec de Patrimoni. D'aquesta manera, el rei fa ús de tot un seguit de béns que són de l'Estat espanyol en qualitat d'usufructuari, però en cap cas és responsable del seu manteniment ni dels salaris que genera.

El cost del manteniment de la monarquia espanyola, per tant, és del tot opac, ja que aquesta no es finança únicament amb la partida anomenada *Casa Real de Su Majestad el Rey*, inclosa als Pressupostos Generals de l'Estat, sinó que trobem altres quantitats distribuïdes en altres capítols de pressupost que no estan suficientment deta-

llats ni desglossats. A la partida de més de vuit milions d'euros que rep el rei, caldria sumar-hi els sis milions inclosos a la secció del Ministeri d'Administracions Públiques, titulada *Apoyo a la gestión administrativa de la jefatura del Estado*. Aquests sis milions, que no estan coberts per l'assignació del rei, es destinen al pagament dels salaris de la majoria dels treballadors de la casa reial, que arribarien a una plantilla de

El Parque Móvil del Estado és qui fa el manteniment dels 60 cotxes del rei

prop de 140 persones.

L'assignació del rei tampoc serveix per pagar el manteniment i el servei del palau de la Zarzuela ni el de la casa on viu el seu fill, el príncep. Tampoc s'utilitza per sufragar les despeses del palau de l'Almudaina, on els monarques solen passar els estius. Tots aquests edificis, així com el Palacio Real, El Escorial, La Granja, el palau del Pardo o el de Riofrio, només els utilitza la monarquia i són propietat de Patrimoni Nacional, que compta amb un pressupost

d'uns 140 milions d'euros per fer front al manteniment d'aquests espais. Patrimoni Nacional no compta per separat el que costa el manteniment de cadascun d'aquests palaus, cosa que fa que no sigui possible calcular el cost del dia a dia dels edificis que utilitzen el rei i la seva família.

La família reial no disposa de propietats. Les seves propietats van passar a ser Patrimoni Nacional. Aquest fet presenta una sèrie d'inconvenients, ja que si algú regala un iot o un edifici al rei, aquestes propietats passen a ser de l'Estat i les utilitzen els membres de la reialesa, però qui paga el seu manteniment és Patrimoni Nacional. I ens trobem amb la mateixa situació en relació a la flota de vehicles que utilitza el monarca, que arribaria als 60 cotxes de gamma alta. El Parque Móvil del Estado és qui s'encarrega del manteniment d'aquests vehicles, però no s'ofereix cap informació detallada dels diners que es destinen pel manteniment dels cotxes del rei. El Parque Móvil del Estado compta amb un pressupost de 52 milions d'euros. Finalment, també es desconeixen els sous que reben el rei, la reina, el príncep d'Astúries i les infantes. Aquests sous surten de la partida anomenada *Casa de S.M el Rey*.

En cinc anys, per tant, el manteniment de la família reial ens ha costat

(si només tenim en compte les xifres que es fan públiques del període comprès entre 2005 i 2009, les de l'assignació de la casa reial) 41.672.000 euros. S'ha de dir, a més, que la família reial rep xifres que superen els 20.000 euros diaris pel seu manteniment. D'aquesta manera, enguany i durant l'any 2010, la casa reial rebrà 24.372 euros cada dia.

"No és el sou del rei, és una assignació per la casa"

Les xifres que rep el rei pel manteniment de la seva família i de la seva casa han suscitat un debat, en moments de crisi econòmica com els actuals, que no va dirigit a parlar de congelació de les assignacions entregades per part de l'Estat, sinó a la seva reducció. L'any passat, Izquierda Unida, per mitjà de Diego Valderas, ja va demanar una retallada del pressupost assignat al rei i va reclamar una "major transparència dels comptes de la casa reial i de les despeses addicionals, ja que són desconegudes". Valderas també va manifestar: "No sabem si el rei paga impostos sobre la renda (IRPF) o no".

El mes de novembre de 2008, a més a més, ERC va demanar al Congrés dels Diputats que es congelés l'assignació de la casa reial per l'any 2009. Els diputats republicans també van demanar que els membres de la casa reial presentessin una relació detallada dels béns que formen part del seu patrimoni i de les activitats econòmiques que duen a terme. Les esmenes als Pressupostos Generals de l'Estat presentades per Esquerra es van trobar amb l'oposició del PSOE i del PP. Els socialistes van manifestar que "no existeix un sou destinat al rei en els Pressupostos Generals de l'Estat, sinó que aquests inclouen una assignació per la casa reial".

> Un casament 'ben normal'

L'any 2008, Patrimoni Nacional va destinar 17,3 milions d'euros pels *Servicios a la Corona y actos de Estado*, és a dir, per fer recepcions, audiències o sopars de gala. La boda entre el príncep i Leticia Ortiz, segons *Interviú*, va costar 4,1 milions d'euros. A més a més, l'Ajuntament de Madrid es va gastar 2,2 milions per la il·luminació del carrers de la ciutat amb motiu de l'esdeveniment. Aquestes quantitats no van sortir de la partida destinada a la casa reial.

> Els articles 65 i 134 de la Constitució diuen el següent: "El rei rep dels Pressupostos de l'Estat una quantitat global pel sosteniment de la seva família i casa i distribueix lliurement aquesta quantitat. El rei nomena i fa el relleu dels membres civils i militars de casa seva lliurement". La Constitució també indica que aquest import "servirà per cobrir les despeses de funcionament i de personal de la Casa de S.M el Rey". L'any 1980, el rei rebia 200 milions de pessetes. L'any 2000, la xifra ja arribava als 1.122 milions.

, estirant del fil

ARXIU

Imatge dels membres adults de la família reial: no es coneix que el rei espanyol tingui cap tipus de propietat ni que participi en cap mena de negoci, però, per exemple, les infantes treballen a la Caixa i a Mapfre

EL COST DE LA MONARQUIA · LA CONSTITUCIÓ DIU QUE NO ES POT INVESTIGAR LA FIGURA DEL MONARCA PERQUÈ "ÉS INVOLABLE"

La fortuna personal del rei podria arribar als 1.790 milions d'euros

X. M.
estirandelfil@setmanaridirecta.info

L'article 56 de la Constitució espanyola diu que "la persona del rei és inviolable" i que "no està subjecta a responsabilitat". Això fa que ningú no el pugui investigar. Oficialment, el rei espanyol i la seva família no compten amb cap tipus de patrimoni, cosa que els converteix en una família insòlita a Europa, ja que a la resta del continent les monarquies van anar acumulant béns generació rere generació. No obstant això, les revistes *Forbes* i *Eurobusiness* xifren la fortuna del monarca espanyol en 1.790 milions d'euros. No es coneix cap negoci relacionat amb el rei, però la seva família sí que en té, de negocis: el seu gendre és conseller de Telefónica; la seva germana treballa a empreses de luxe; el seu cosí guanya diners en negocis de telecomunicacions, autopistes i petroli i les infantes treballen a la Caixa i a Mapfre.

Amb una mà al davant i l'altra al darrere Segons explica la periodista Patricia Sverlo al llibre *Un rei cop per cop*, l'any 1962, el rei estava amb una mà al davant i l'altra al darrere, ja que la seva família es va quedar sense propietats quan va arribar la Segona República. Això va fer que el banquer Luís Valls Taberner promogué una "subscripció popular" per dotar de liquiditat el matrimoni Sofia-Juan Carlos. En aquests donatius, també hi van participar altres banquers, nobles i

ARXIU

Els regals que rep el monarca, com aquest iot, són propietat de l'Estat, només els gaudeix el rei i els manté Patrimoni Nacional

empresaris del franquisme. Més tard, s'hi van sumar els empresaris Ruiz Mateos i Camilo Mira, l'introduïdor dels MacDonal's a l'Estat espanyol. A canvi d'aquestes ajudes econòmiques, el rei feia i fa servir les seves influències per afavorir els negocis dels seus *mecenes*. Els empresaris Javier de la Rosa i Mario Conde també han fet guanyar diners al rei a través de diferents negocis i li han donat un

cop de mà en diverses ocasions. Els ajuts del rei al món financer i als empresaris de l'Estat espanyol s'han vist recompensats amb regals. Un exemple clar és del iot *Fortuna*, que va ser el regal d'un grup d'empresaris de Mallorca i del govern de Jaume Matas (PP). També cal destacar que la firma BMW regala els models d'alta cilindrada que són novetat al mercat al monarca. Tots aquests regals mai no

són declarats a Hisenda de forma oficial, però el seu manteniment és a càrrec de l'Estat.

Petroli, armes, finances i negocis immobiliaris
Al llarg dels anys, s'ha relacionat el rei amb l'empresa Simulació, Mando i Control SA, que elaborava programes informàtics pels avions i vaixells de guerra. El 1977, el rei de l'Aràbia Saudita va

entregar 100 milions de dòlars a l'administrador dels diners del monarca espanyol, Manuel Prado, una xifra que va anar destinada als negocis financers. Actualment, encara no se sap si el rei espanyol ha tornat la quantitat que va rebre.

Els altres negocis del rei són els que estan relacionats amb els negocis immobiliaris. Només començar a regnar, a finals dels 70, el rei espanyol va vendre totes les propietats d'Alfons XIII a molt bon preu. Ja més recentment, va rebre un regal en forma de parcel·la per fer-hi una residència pel seu ús a l'estació d'esquí de Sierra Nevada. En lloc de fer-hi la seva residència, hi va construir un hotel.

A l'inici del seu regnat, el monarca va vendre totes les propietats d'Alfons XIII a molt bon preu

El rei espanyol també participa dels negocis del petroli. L'any 1973 va rebre un seguit de comissions econòmiques per fer servir la seva influència i aconseguir una remesa de petroli de part de la monarquia saudita. Això ens podria fer pensar que el "Por qué no te callas" que el rei espanyol va dedicar a Chávez era motivat per conflictes entre les empreses de petroli espanyoles i la política energètica del règim de Venèçuela.

, impressions

Marta Ter · Membre de la Lliga dels Drets dels Pobles
opinio@setmanaridirecta.info

Txetxènia, el terror silenciàt

A primer cop d'ull, sembla que la situació a Txetxènia s'està estabilitzant. La capital -Grozni- i les principals ciutats de la república han estat reconstruïdes després dels bombardejos sistemàtics. Ara s'hi veuen avingudes modernes, places ben cuidades i, fins i tot, s'hi ha construït la mesquita més gran d'Europa. Per acabar de donar una imatge de normalització, el mes d'abril, el Ministeri de l'Interior rus va declarar la fi de l'operació antiterrorista a Txetxènia (iniciada el 1999), fet que suposa la retirada de les tropes russes instal·lades a la regió.

La reconstrucció física del país i l'aixecament del règim antiterrorista amaguen un sistema de terror i de repressió que desmenteix la versió del Kremlin

Si anem més a fons, però, ens adonarem que la reconstrucció física del país i l'aixecament del règim antiterrorista amaguen un sistema de terror i repressió que desmenteix la versió triomfalista del Kremlin.

D'una banda, la retirada gradual de tropes russes no tindrà massa impacte sobre la població txetxena perquè, des de 2004, el

FRANÇOIS PAGÈS

combat contra els insurgents el du a terme l'home fort del Kremlin a la regió, el txetxè Ramzan Kadírov. Com a president de Txetxènia, Kadírov ha instaurat un règim

totalitari que escampa el terror sobre la població mitjançant unes forces de seguretat -els kadírovtsi- que segresten, torturen i assassinen amb total impunitat.

Segons l'ONG russa Memorial, de gener a abril de 2009, es van denunciar 58 segrestos de civils, la majoria perpetrats pels kadírovtsi. En la major part dels casos, les víctimes van ser alliberades després d'haver estat torturades i amenaçades. La justificació de les autoritats és la necessitat de "mesures de prevenció terrorista", però en realitat l'objectiu d'aquests segrestos és mantenir una atmosfera de terror entre la població. D'altra banda, la mateixa ONG calcula que les denúncies representen menys de la meitat dels segrestos reals.

Estemírova era qui donava a conèixer aquests casos fins que va ser assassinada el 15 de juliol

Un altre mètode expeditiu de Kadírov és la crema de cases de familiars de combatents (es calcula que són prop de 1.000, amagats a les muntanyes). Natàlia Estemírova, treballadora de l'ONG Memorial a Grozni era qui donava a conèixer aquests casos fins que va ser assassinada el dia 15 de juliol. Estemírova desenvolupava una gran tasca documentant les greus violacions dels drets humans a la regió, responsabilitzant les autoritats txetxenes d'estar darrere els segrestos, les execucions extrajudicials i els afusellaments públics de civils.

Aquesta mà negra que elimina els enemics del president Kadírov

també s'estén fora de les fronteres txetxenes. El mes de març, a Dubai, Sulim lamadàiev, un antic comandant txetxè que mantenia una relació conflictiva amb Ramzan Kadírov va ser assassinat. La policia de Dubai culpa de l'assassinat el cosí de Kadírov, Adam Delimkhànov, exvicepresident de Txetxènia i actualment diputat de Rússia Unida (el partit de Putin) a la Duma.

Un altre assassinat escandalós va ser el d'Umar Israilov a Viena a principis d'aquest any. Israilov, que havia demanat asil a Àustria el 2006, després de ser guardaespatlles de Kadírov, havia presentat un informe detallat de la seva feina al diari *The New York Times*, on declarava que Kadírov torturava personalment els detinguts. Israilov també va presentar una demanda davant el Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH) contra Rússia, en la qual acusava novament Kadírov de recórrer sistemàticament a les tortures i els segrestos. Durant la investigació de l'assassinat d'Israilov, la policia austríaca va descobrir una llista de 300 refugiats txetxens, considerats enemics del règim que havien de ser eliminats.

Enmig d'aquesta impunitat, són més que pertinents les paraules d'Oleg Orlov, director de Memorial, després de l'assassinat de Natàlia Estemírova i abans de decidir que l'ONG deixava de treballar a Txetxènia: "Diguem les coses pel seu nom: a Rússia, hi regna el terror d'Estat. Sabem que es produeixen assassinats dins i fora de Txetxènia. Matem els que intenten dir la veritat, els que critiquen les autoritats... es vol aturar aquest flux d'informació verídica que sortia de Txetxènia... I potser ho han aconseguit".

Rolando Guerra · *Cane sciolto*
opinio@setmanaridirecta.info

Decisions d'assemblea

No, ara seriosament, a veure si ho he entès bé: una moguda és assembleària quan hi ha una assemblea, és a dir, un grup de gent que es reuneix en algun lloc per decidir alguna cosa -posem per cas una assemblea d'estudiants universitaris que es troben per acordar el recorregut, els objectius i les consignes d'una mani-, oi?

Allò que decideix aquesta instància sobirana -per exemple, anar a manifestar-se a la Rambla contra la prohibició prepotent de l'alcalde- només pot ser modificat per la mateixa o una altra assemblea composta per la mateixa gent o gent que ha respost a la crida de la primera -posem per cas els milers d'estudiants que es van trobar a la plaça Universitat, mentre

els xicots del Saura es desplaçaven al final del carrer Pelai i pels voltants. Aquesta segona assemblea pot decidir que, ateses les circumstàncies i les relacions de forces, més val girar cua i anar de tapes a un altre barri, o intentar una performance *Tute Bianche*, o una de *kale borroka*, o escenificar una pixeda col·lectiva... el que vulgui. Vaig bé?

Doncs, jo, a la mani dels estudiants, hi vaig anar per aportar el meu gra de sorra a la recuperació de la Rambla com a espai de manifestació. Potser em vaig perdre el moment de la discussió i algun altre passatge assembleari important, però a mi em va semblar que alguns grups de gent anaven comunicant a les presents que el recorregut i els objectius ha-

Hi ha una pràctica arrelada als moviments socials barcelonins que no té capacitat de crear moviment, però sí de dirigir-lo

vien canviat. Val a dir que no vaig veure gaire manifestants que preguntessin qui ho havia decidit ni per què. Tot plegat força desconcertant

per un marxista-leninista com jo, tanmateix acostumat a les relacions de dirigisme pastoril que les avantguardes/partits solien establir amb les masses.

No és pas tan greu, em direu: la mani va anar súper bé i tu mateix et vas alegrar per la cara de gilipolles que posaven els periodistes mobilitzats per gravar el previsible ball de bastons a sang i fetge.

Doncs, deixant de banda el fet que -ben mirat- els que es van sortir amb la seva van ser l'Hereu i el Saura (la Rambla continua essent reservada a turistes i seguidors del Barça i ells es van marcar un punt com a polítics fermes i decidits), estic una mica fins als nassos d'aquesta pràctica tàctica i ben arrelada als moviments

socials barcelonins de funcionar amb una mena d'avantguarda de geometria variable -que s'estructura i es desfà segons criteris aleatoris, aliances basades en el *do ut des*, simpaties personals-, que no té capacitat de crear moviment però sí de dirigir-lo, encara que sigui puntualment i sense aspiracions de control total ni d'aprofitament personal. No sóc com aquells exfumadors que es tornen fanàtics antitabaquistes i penjarrien d'una biga qui fes una calada en un local públic: el meu és un assemblearisme *light* que contempla gustosament la possibilitat de delegar decisions, amb confiança i bon rotllo.

Però m'agradaria saber, quan delego, a qui li delego, el què i per què.

Albert Sales i Campos · Professor del Departament de Ciències Polítiques i Socials a la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

Salut, desinformació i capitalisme del pànic

El 27 d'abril, l'OMS va activar l'alerta 4 per amenaça de grip davant els primers casos de la varietat porcina detectada en humans a Mèxic. Recordem que, fins llavors, el món estava en alerta 3 per la gairebé oblidada grip aviària. El dia 29, es decreta alerta 5 i el dia 5 de juny -per primer cop en 41 anys- entrem en el nivell d'alerta 6, el màxim possible dins l'escala del Reglament Sanitari Internacional. Tot i que el vocabulari tècnic i el tractament mediàtic puguin recordar-nos films apocalíptics *made in Hollywood*, el sistema d'alertes es refereix únicament a l'extensió geogràfica de les malalties i no pas a la seva virulència o mortalitat. El nivell 6 suposa la constatació que s'han trobat casos d'infeccions pel virus H1N1 en dos o més països de regions diferents. Des de llavors, esmorzem, dinem i sopem amb notícies referents a la grip A.

La capacitat de les farmacèutiques d'incidir sobre els decisors polítics és un atemptat contra la democràcia

El Centre Europeu per la Prevenció i Control de Malalties (ECDC) quantificava en 254.947 les persones infectades i en 3.145 les defuncions causades per la grip A arreu del món fins el 25 d'agost. El lector o lectora pot preguntar-se: I això és molt o poc? Si calculem la taxa de letalitat a partir de les xifres globals, resulta que, de cada 100 persones afectades, 1,24 moren a causa de la grip A. D'entrada, es tracta d'una xifra molt superior al 0,1% de la grip estacional a la qual estem habituats a enfrotar-nos, però la variabilitat entre els països on ja s'han presentat brots

importants no permet treure cap conclusió. La taxa de letalitat a l'Europa Occidental ronda el 0,15% (molt propera a la de la grip estacional), tot i que hi ha casos tan dispersos com l'alemany (de 17.193 persones infectades, no n'ha mort cap) i l'espanyol (25 morts de 1.538 persones infectades amb una letalitat de prop de l'1,6%).

Aquestes xifres estan subjectes a la qualitat de les dades i al fet que només es comptabilitzen els casos confirmats a través de proves de laboratori. Hi ha un nombre indeterminat de persones amb símptomes lleus o idèntics als de la grip estacional que no seran mai comptabilitzats. Podríem estimar, per tant, que el virus pot estar més estès del que indiquen els registres, però que la seva letalitat és força inferior. Amb un període d'observació tan curt i amb unes dades tan provisionals, la precaució no ens permet ignorar la grip A com a problema sanitari global. Però, no hauria d'haver reeixit la precaució i la responsabilitat en les comunicacions de les autoritats sanitàries i polítiques? Ens podrien haver estalviat imatges de circ mediàtic com la distribució de mascaretes a diversos països asiàtics i americans o els controls de temperatura corporal als viatgers i viatgeres que aterraven als aeroports dels Estats Units? Els ridículs precedents indueixen a pensar que la prudència no és un valor que estigui valorat entre les autoritats sanitàries internacionals. Recordem que el Banc Mundial va alertar que la grip aviària podia arribar a matar 70 milions de persones i, finalment, només va causar 255 víctimes mortals.

La campanya de desinformació massiva que s'està duent a terme ha alimentat milers de rumors i teories conspiradores, moltes d'elles fruit del sentit comú. I és que tractar la gent com una massa homogènia i ignorar no evita que moltes persones es facin preguntes. Si el virus de la grip comuna muda amb tanta facilitat que cada any s'ha de vacu-

KARLES SÀNCHEZ

nar els col·lectius de risc, l'administració del Tamiflu ens immunitzarà contra la grip A? És prou segura, aquesta vacuna? Per què li diuen vacuna, si el Tamiflu és un antiviral? És prudent injectar-lo a les dones embarassades i als infants?

Deixant les valoracions mèdiques de banda, hi ha algunes dades que no conviden a confiar gaire en les empreses farmacèutiques. El Tamiflu, medicament que l'OMS està recomanant per lluitar contra la grip

A, va ser creat per l'empresa nord-americana Gilead Sciences, que va vendre la patent a l'empresa suïssa Hoffman-Roche l'any 1996 a canvi de 50 milions de dòlars i un 10% dels beneficis que reporti el medicament fins l'any 2016. Curiosament, el medicament no va ser cap èxit de vendes fins que va arribar la grip aviària. En plena campanya de pànic internacional, a mitjans de 2005, Roche va fer un donatiu de tres milions de dosis de Tamiflu pels

països empobrits i l'OMS va recomanar que els governs en comprassin reserves. El mateix any, el secretari de defensa de l'administració Bush, Donald H. Rumsfeld (que havia estat president del consell d'administració de Gilead Sciences entre 1997 i 2001 i que en continua sent un dels principals accionistes) va ser el primer d'utilitzar diners públics per comprar Tamiflu per valor de 1.000 milions de dòlars pel personal militar dels EUA desplegat a tot el món, malgrat els indicis de la seva inefectivitat davant el virus H5N1. A partir d'aquell moment, els governs europeus van començar a comprar existències de Tamiflu que, donada l'escassa incidència de la grip del pollastre, només han servit per augmentar el preu dels tractaments (de 40 a més de 300 euros) i per engreixar els comptes bancaris de Roche, Gilead i altres empreses farmacèutiques que fabriquen antivirals similars com el Relenza de GlaxoSmithKline (per no parlar de la butxaca del senyor Rumsfeld).

La capacitat de les grans empreses farmacèutiques d'incidir sobre els decisors polítics és un atemptat contra la democràcia. Estem molt lluny de tenir accés a una informació fiable, contrastada i objectiva. Les polítiques públiques, en general, i les sanitàries, en particular, haurien d'estar guiades per l'anàlisi científica, però 30 anys de neoliberalisme han deixat la recerca mèdica en mans del capital. Les anomenades *big pharma* dirigeixen el 90% dels seus recursos a investigar malalties que pateix només el 10% de la població (evidentment el 10% més ric), utilitzen estratègies de dubtosa legalitat per allargar la vigència de les patents -tot dificultant l'accés als medicaments genèrics i xuclant recursos dels sistemes sanitaris públics- i es dediquen a arruïnar els modestos fabricants de medicaments genèrics a base de judicis llargs i cars.

És fàcil d'imaginar quines empreses no notaran la crisi, oi?

Rosa Carbó · Sociòloga
opinio@setmanaridirecta.info

'Falta soldado, razón aquí'

Ja fa nou anys que van eliminar el servei militar obligatori, després de dècades i dècades de lluita del moviment d'objectors. El 2000, s'acabava el reclutament forçós i s'iniciava el procés d'institucionalització d'un exèrcit impregnat de la cultura franquista.

El procés d'institucionalització de les forces armades es va veure dificultat per la falta de vocacions que va fer que, el 2002, el govern del PP donés llum verda a l'entrada a l'exèrcit de persones sense nacionalitat espanyola. Però aquestes han de procedir de països amb "vincles històrics, culturals i lingüístics",

segons la *Ley de Tropa y Marinería*. Això, a la pràctica, significa que només permeten l'entrada de persones llatinoamericanes i es passa per alt el passat àrab de la península.

D'altra banda, actualment, el Ministeri de Defensa ha encetat una campanya per recaptar nous i noves reclutes per les seves files i per presentar l'exèrcit com una professió de futur i, fins i tot, amb funcions humanitàries sense cap tipus de perill, una visió molt apartada de la realitat.

A més dels anuncis a la ràdio i a la televisió, ara han optat per anar *in situ* als barris per reclutar noves

Em pregunto si la furgoneta de l'exèrcit que visita els barris obrers ha fet un volt per Pedralbes

víctimes. Barris amb una morfologia social determinada, precisament on està afectant més la crisi i

on la taxa d'atur -sobretot la de la gent (nou)vinguda- és molt preocupant. Així els vaig veure, l'altre dia, en un barri obrer amb una elevada presència de gent (nou)vinguda que actualment s'està quedant sense feina i veu perillar el seu permís de residència si no troba una feina quan hagi de renovar els papers; unes persones amb càrregues familiars, ja sigui aquí o en el seu país d'origen. La meua pregunta és si aquesta furgoneta de l'exèrcit que visita els barris obrers, també ha fet un volt per Pedralbes o pel barri de la ministra Carme Chacón. Em pregunto -amb ironia- si ha

anat a la porta dels col·legis privats que hi ha a les zones benestants perquè -s'ha de dir- ells també tenen dret a participar de les forces armades i humanitàries i se'ls ha de tenir en compte, no?

Paradoxalment, aquesta furgoneta de l'exèrcit va aterrar en un barri que es troba molt a prop de la Casa de la Reconciliació, un espai simbòlic ja que, als anys setanta i sota la dictadura franquista, va donar acollida als primers objectors de consciència que -contra la llei vigent- es van negar a fer el servei militar i van organitzar un servei paral·lel d'ajuda a la comunitat.

EDITORIAL

Maltractament institucional a menors

La política social de la Generalitat vers els menors d'edat i, sobretot, vers els immigrants, queda retratada amb el recent cas de 57 menors sota tutela de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, DGAIA, que s'han contagiats de la grip a causa del pessimisme en què es troben els centres on suposadament se'ls atén. La deixadesa institucional cap a les criatures desemparades no es pot qualificar més que de vergonyosa. I, en aquest últim cas, s'hauria d'investigar si es poden extreure responsabilitats penals de l'actitud del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Des de la DGAIA, van decidir mantenir barrejats els nois malalts de grip amb els que estaven sans i van provocar un contagi en cadena a l'alberg Alcor, al barri del Poblenou de Barcelona. Fins a l'extrem que els educadors i activistes del Col·lectiu Drari van haver de fer saltar les alarmes quan els responsables de la

DGAIA van pretendre que un noi asmàtic i un altre amb una cardiopatia romanguessin tancats al mateix alberg que els seus companys amb la grip, tot i les advertències mèdiques sobre el greu perill que això suposaria. L'escàndol dels adolescents que es negaven a entrar al seu alberg i van acabar dormint pels carrers de Barcelona és la punta del fil del maltractament institucional cap als sectors més desprotegits, en aquest cas els immigrants menors d'edat. Molts d'aquests nois -en gran part subsaharians- són sotmesos a proves mèdiques per certificar la seva edat, tot i que aquestes proves tenen un marge d'error elevat. Dit d'una altra manera, són sotmesos a proves per comprovar si poden ser expulsats a algun camp de concentració de qualsevol país africà. Aquesta política del maltractament i l'abandó no farà sinó augmentar la conflictivitat social de la mà de la marginalitat.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Ariadna, ens han robat el Palau

Estel Barbé
directa@setmanaridirecta.info

Cada matí, quan vaig a treballar, passo per davant del Palau de la Música. Des de fa més de dues setmanes, però, l'intento defugir, encara que això em suposi desviar-me i forçar el pas a la Ribera. Simplement, sempre he cregut que no és tan enervar-se a primera hora pels danys col·laterals que es van esdevenint la resta del dia.

Ara, quan malgrat els meus esforços no el puc eludir, tres pensaments -farcits alhora de repudis i esperances- em tamborinen el cap. El primer no va dedicat a Fèlix Millet, tenor protagonista del primer acte, sinó al ferm rebuig als grans directors d'orquestra de l'òpera catalana. Aquesta espècie insectívora autòctona que s'ha instal·lat no només al bell mig del parc de la Ciutadella, sinó que ha

aconseguit anar xuclant la saba de les consciències fins a esdevenir, sens dubte, el nostre mal endèmic.

El segon pensament no em fa bullir tant la sang, però és el més dolorós. Són dos interrogants preocupants: fins on hauré d'arribar per saltar d'una vegada?, i què carai estem fent? I em refereixo a un nosaltres ampli, que abraça l'esperançada i bona dona que va decidir posar el seu petit granet de danys col·laterals del Palau, al pobre hipotecat que un dia no pot més i aconsegueix mil euros d'una sucursal bancària a canvi de sis anys de presó i al petit botiguer assetjat per les ordes especulatives del capital -reconeguem-ho- català. En definitiva, no estem entenent res si ens pensem que el Palau només l'han de defensar els músics i si no hi arribem ràpid, ens el buidaran del tot. I no només de capital, sinó de l'essència, dels continguts.

Tot plegat em condueix al tercer estadi, el més esperançador. Passa fonamentalment per record de l'Ariadna Pi, aquella ciutadana anònima de Barcelona camuflada entre les masses que, de tant en tant, ens convidava a despertar-nos de la letargia social amb una petita empenyeta, com una mare en un univers d'orfes. D'ella, en recordo l'entrada per la porta gran al Liceu, el pícnic col·lectiu al Ritz i la visita a la Torre Agbar. Ara, però, fa temps que no ens convida, tot i que estic convençuda que se sent indignada i ultratjada, que no perd la memòria i que, aquesta, ens la pagaran.

Per això, quan estic davant de l'edifici de l'Orfeo Català i vaig barrinant, se'm va formant un clam, una petició que llanço a l'aire i que m'esbossa un somriure i em retorna a aquell optimisme que, de vegades, sembla extraviat. I és que, Ariadna, quan anirem a Palau?

COM S'HA FET

Aquesta setmana hi ha diversos canvis en la paginació i les seccions de la DIRECTA. La secció *De dalt a baix* desapareix i, en el seu lloc, inaugurarem una nova secció de dues pàgines on analitzarem a fons temes d'actualitat. Es diu *Estirant del fil*. Com que té una pàgina menys que la secció anterior, canviem la paginació del setmanari. Així, l'editorial, que apareixia a la segona pàgina, passa ara a la pàgina sis. I la pàgina perduda del *De dalt a baix*, l'afegim a *Roda el món*, que passa a tenir tres pàgines. Això es deu al fet que creiem que la informació internacional necessita més espai. Aquests canvis són un primer pas en el camí cap a la fusió amb *Illacrua* i es mantindran fins el gener de l'any que ve. Quan comencem amb el nou projecte, hi haurà un nou canvi de seccions... però, com deia aquell president que va sortir en una pel·lícula de Schwarzeneger, això ara no toca! Fins la propera setmana!

Fe d'errades: La fotografia de l'*Observatori dels mitjans* de la setmana passada estava equivocada, segur que us en va adonar, anava amb la notícia d'*El País* i no amb la del Col·legi de Periodistes.

Qui Som

REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
Estirant del fil David Fernández	Roger Costa
Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Així està el pati Jesús Rodríguez	Col·lectiu <i>l'asterisc i el gitano</i>
Roda el món Laia Gordi	PUBLICITAT
Observatori dels mitjans Xavier	Tània Miró
Blasco Piñol Expressions Gemma	DISTRIBUCIÓ
Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra	Xavi Camós
La graella Lluç Salellas	SUBSCRIPCIONS
La indirecta Oriol Andrés	Laia Bragulat
FOTOGRAFIA	ADMINISTRACIÓ
Albert Garcia	Jordi Raymond
IL·LUSTRACIÓ	DIFUSIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs	Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANTHONY GARNER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
 www.setmanaridirecta.info
 directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografia@setmanaridirecta.info
 il·lustraci@setmanaridirecta.info
 subscripcions@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Els quatre exèrcits de la contrarevolució

Roger Costa

La revolució bolxevic d'octubre de 1917 no es va reproduir a Ucraïna. És a dir, els *soviets* van expulsar els terratinents, però van resistir els intents de control per part del partit bolxevic. Els treballadors, camperols i guerrillers ucraïnesos es van unir en l'Exèrcit Insurreccional d'Ucraïna, l'Exèrcit Negre. Un dels seus principals organitzadors va ser Néstor Makhno. Per qui no ho coneix, parlo de la *Makhnovschina*. L'Exèrcit Negre es va fer fort en un territori d'uns 280 quilòmetres quadrats al sud-est d'Ucraïna, amb centre a Gulai-Polé, seu de la guerrilla. En aquest territori, la població va abolir l'Estat i el capitalisme i es va organitzar en assemblees i federacions de municipis i *soviets* lliures. La terra i les fàbriques van ser expropiades i autogestionades. L'Exèrcit Negre no governava, es dedicava a defensar el territori alliberat... i vaja si va tenir feina! Des de l'octubre de 1917 fins a l'estiu de 1921, es va enfrontar a quatre exèrcits que pretenien aniquillar la revolució llibertària d'Ucraïna: l'exèrcit austroalemany, l'enemic a la Primera Guerra Mundial; l'Exèrcit Blanc, el tsarista; l'Exèrcit Verd, el dels terratinents nacionalistes ucraïnesos, profundament antisemites, i l'Exèrcit Roig, comandat per Lenin i Trotsky, l'únic dels quatre que va assolir l'objectiu.

A principis de 1918, el nou govern bolxevic va signar el tractat de pau de Brest-Litovsk i va entregar Ucraïna a les potències centrals. Aquestes van restablir els terratinents i van saquejar el país. La guerrilla *makhnovista* va resistir l'investida. Aleshores, l'exèrcit invasor va quedar escapat per la revolució de Baviera. Al territori alliberat, molts soldats es van passar a la guerrilla. A la resta d'Ucraïna, els nacionalistes -líders per Petlura- es van fer amb el poder. Però, al sud, van ser igualment repel·lits per la guerrilla. El regnat de Petlura va ser breu i aviat va ser expulsat per l'Exèrcit Roig. El desembre de 1918, el general Denikin va iniciar la contraofensiva tsarista atacant Ucraïna. Per defensar-se, Makhno i Trotsky es van aliar, tot i que aquest afirmava que "preferia la victòria de Denikin a permetre l'expansió dels anarquistes i la contaminació de les masses", motiu pel qual es va negar a donar armes a la guerrilla. Denikin va derrotar l'Exèrcit Roig i va travessar Ucraïna en direcció a Moscou. L'Exèrcit Negre es va replegar i després va atacar l'Exèrcit Blanc, el va aniquillar gairebé del tot i el va obligar a retirar-se a Crimea. El novembre de 1919 -ara farà 90 anys-, quan els tsaristes ja semblaven derrotats, l'Exèrcit Roig va atacar la guerrilla. 200.000 persones van ser afusellades i moltes més deportades a la Sibèria. Però l'Exèrcit Negre va resistir. L'abril de 1920, Wrangel va contraatacar des de Crimea amb les últimes reserves de l'exèrcit tsarista. Una nova aliança anarcobolxevic els va barrar el pas. Finalment, el novembre del mateix any, la guerrilla llibertària va entrar a Crimea i va acabar definitivament amb l'Exèrcit Blanc.

Poc després, el govern bolxevic va convidar els oficials *makhnovistes* a participar en la celebració de la victòria a Crimea. Així que van arribar, van ser detinguts i afusellats. Paral·lelament, es va iniciar una ofensiva contra el territori alliberat. La guerrilla estava delmada per la lluita contra els blancs i només comptava amb uns 3.000 efectius per resistir l'atac de 150.000 soldats del flamant Exèrcit Roig. L'estiu de 1921, uns 100 genets -entre ells, Makhno- van aconseguir trencar el cercol bolxevic, creuar el Dnièster i passar a Romania. La guerrilla que havia derrotat quatre exèrcits va ser vençuda finalment. Durant els mesos següents, els bolxevics es van dedicar a la neteja total, és a dir, més afusellaments i més deportacions.

. EL CIGALÓ

"He de captar el moment d'alegria en pocs minuts"

Elisa Esperanza té 26 anys i fa un any i mig que treballa com a pintora caricaturista a la Rambla barcelonina

Oriol Andrés

Quin és el tret més important en què et fixes per fer una caricatura a algú?

Primer, me l'imagino com si estigués estirat -cap a amunt o cap als costats- per fer el contorn del cap. Després, hi poso els trets que sobresurten més. La mirada és el més important. Els nasos sempre són motiu de gràcia. Miro la gent amb alegria perquè se sentin feliços aquí, ja que l'expressió del somriure després serà el més important.

I la gent es reconeix i s'agrada?

Es reconeix, generalment, s'agrada. A vegades, els nois molt guapos volen que els faci més guapos. Les noies, en canvi, sempre estan contentes. Suposo que, en ser noia, sé què volen que els caricaturitzin i què no. Cal destacar allò bonic...

L'objectiu de la caricatura no és ridiculitzar?

No. Caricaturitzar és distorsionar, en realitat. Es poden fer caricatures gracioses, però també molt serioses o profundes. Jo utilitzo la tècnica més ràpida, la còmica, perquè sinó la gent s'avorria i el somriure no l'aguanten gaire. He de captar aquest moment d'alegria en pocs minuts.

Com veus la regularització de la feina dels artistes a la Rambla?

Em sembla bé que es faci una prova artística per ocupar un espai que molta gent vol ocupar. Però no em sembla bé com està regularitzant, són permisos que et limiten. Cal millorar el futur dels artistes del carrer, no només els que estem aquí. I això passa perquè no ens tractin com a comerciants de la venda ambulants.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

El cas Millet

Joaquim Pugnau Vidal

Determinats personatges, pel sol fet de donar la imatge poc ètica que estan donant al nostre jovent i en una entitat rellevant com aquesta, necessiten un sever escarment a l'efecte de deixar un precedent a nivell de societat. A quantes associacions o entitats també els està passant això ara? Quantes auditories estan fallant a favor dels furtius actualment a Catalunya? Què ha de pensar el poble de tots aquests individus prepotents i corruptes i de tots aquells que ho permeten? Que a alguns encara potser els fa llàstima aquest senyor? Quina imatge estem donant als nostres fills i a la nostra societat? Hi ha massa corrupció i cal escarmentar els corruptes, cal desmascarar-los, que tothom sàpiga qui són i quina cara fan. La meua sentència personal és que aquest individu necessita presó.

Carta a Amadeu Casellas

Roser Iborra

Quina vergonya que em fa escriure't, després d'un silenci tan llarg, que m'ha crescut com una mala herba. Hi ha circumstàncies, dificultats... ja ho saps. Però des de fora de la presó sempre costa pensar-hi. Perquè les presons, generalment, no surten als diaris ni a les notícies i tampoc no es veuen, sempre estan amagades dins del paisatge, suposo que ben deliberadament... Com que sé que et censuren les cartes, aquesta te l'envio ja oberta. Dirigida a tu, però també a tota la gent del carrer que, com jo mateixa, està en quant grau penitenciari sense saber-ho. Sense creure que, algun dia, li

pot tocar anar a parar a les clavegueres del sistema, que necessita homes lliures empresonats per tal que puguin seguir lliures estafadors com Felix Millet i tants d'altres i repressors amagats en despaxos, per exemple al carrer Aragó, a la Direcció General de Serveis Penitenciaris, on els qui et van prometre la llibertat -després de la vaga de fam de 76 dies de l'any passat- amaguen les mentides sense vergonya. I vet aquí que, avui, 2 d'octubre, fa 80 dies que dura aquesta nova vaga de fam. Què puc dir-te, company? Que jo he menjat cada dia, durant aquest llarg estiu en què, per enèsima vegada, fas servir el teu cos d'altaveu d'un sistema repressor i injust que no pares de denunciar i no només en el teu cas, sinó explicant també les injustícies generalitzades? Què puc dir-te, amic? Que pateixo per tu i temo que et deixin morir, així de cru, així de clar...Ets una veu massa incòmoda... Company, amic: espero que t'arribi, d'alguna manera, aquesta carta, encara que només serveixi per trencar silencis. Companys i companyes, amigues, amics: si l'Amadeu mor a la presó, és cosa nostra, és culpa nostra, també. Les presons són aquí, a la cantonada, i és inútil no voler-les veure. Perquè sempre hi haurà un Amadeu disposat a deixar-hi la pell, si cal, per fer-les visibles, monstruoses com són, essencialment injustes.

És possible el canvi polític social a Europa?

Jordi Oriola i Folch. Barcelona

El diumenge 27 se celebraven eleccions a Alemanya i Portugal i, tot i que la notícia era la revalidació dels governs de Merkel i José Socrates, va passar més inadvertit un canvi de tendència que ens pot donar pistes del que passa i pot passar a Europa en política parlamentà-

ria i que podria retornar l'esperança a un panorama molt desolador de bipartidismes dreta-esquerra. On aquests suposats partits d'esquerra també són partits neoliberalistes econòmicament, però amb tendències morals progressistes, a diferència de la dreta, que també és neoliberal però moralment conservadora. A Alemanya, el partit l'Esquerra (Die Linke), nascuda pels volts de 2005 i que -tot i ser vilipendiada pels altres partits i pel conglomerat mediàtic- ha crescut meteòricament fins a ser la quarta força amb el 12,1% (3,4 punts més que les anteriors eleccions).

D'igual manera, a Portugal, l'esquerra antineoliberal suma gairebé un vint per cent del vot, amb els comunistes-verds que han arribat al 7,8% i el Bloque de Izquierda, fundat el 1999, que ha obtingut el 9,8% (3,5 més que les anteriors eleccions), també amb un ascens meteòric. I l'exemple d'aquests dos països europeus (un de ric i un de pobre) és esperançador perquè, a pesar de la campanya de desprestigi vers aquests partits d'esquerra antineoliberal, s'està creant un pol polític que amenaça de créixer imparablement i arribar a tenir una incidència política molt necessària a Europa, on la política partidària semblava estancada en bipartidismes inamovibles que els ciutadans se sentin vivint dins de dictadures toves, però molt deshumanitzades a base de neoliberalisme, especulació, alienació consumista, explotació laboral, desmembrament de la capacitat d'organització social i control mediàtic. Però la gent està començant a reaccionar en molts fronts i això també s'hauria de començar a traduir a l'arc parlamentari, tot i ser un terreny més favorable al poder econòmic que no pas als ciutadans.

La meua observació intenta esperarar partits com IU, ICV, CUP o altres a deixar actituds a mitges tintes, a ser valents i a fer com aquests partits, és a dir, parlar clar amb un posicionament polític ambiciós i no edulcorat per fer possible que a Europa hi hagi girs socials d'esquerres semblants als que bufen per Amèrica Llatina.

, així està el pati

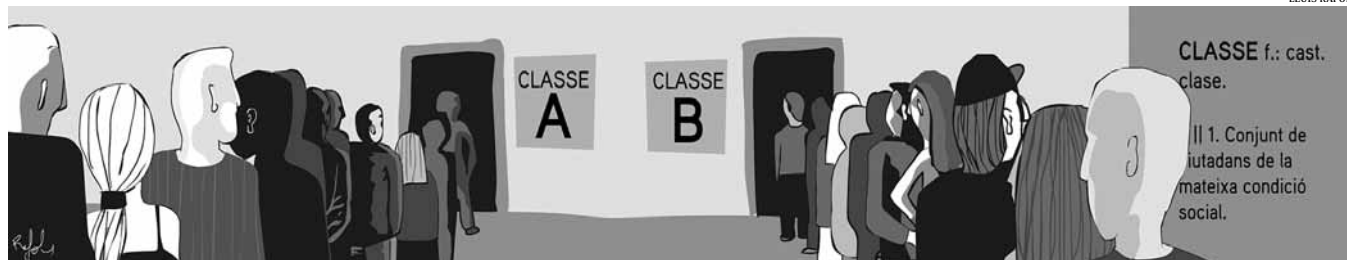
Dos anys de presó per un treballador de TMB | PÀG. 9

L'Agència Tributària paga un hotel als directius | PÀG. 10

Impunitat per l'enderroc d'un edifici protegit | PÀG. 12

El PSC fa propaganda del pla del Miniestadi | PÀG. 12

LLUÍS RAFOLS

BARCELONA · ELS TREBALLADORS DE L'ALBERG ALCOR IMPEDEIXEN QUE ELS NOIS QUE ESTAVEN MALATS ANESSIN A L'HOSPITAL

La DGAIA se salta els protocols i agreuja un brot de grip dins un centre de menors

Dinou dels 57 internats es van negar a dormir amb els joves malalts, però els vigilants de seguretat i els Mossos d'Esquadra els van acordonar i els van fer entrar a l'edifici

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La Generalitat viola el dret de la salut dels adolescents estrangers que custodia a l'alberg Alcor. Els abusos i les negligències per part de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) van començar arran d'un brot de grip que va afectar 20 nois i un treballador (deu d'ells amb diagnòsi de grip A). Tot i que les instal·lacions de l'alberg eren totalment inadequades, ja que la sala d'aïllament pels malalts no té sostre, i com que inicialment només hi havia un noi malalt -que en tres dies va contagiar 20 persones més-, la DGAIA, la Fundació Mercè Fontanilles i l'associació APIP (que

“El metge que va venir va flipar amb les condicions insalubres i va trucar a la Fiscalia de Menors”

gestionen l'alberg) van decidir no enviar més gent a l'hospital i atendre-la al mateix centre. D'aquesta manera, els malalts que retornaven havien de conviure amb les persones que començaven a presentar símptomes i amb les que estaven sanes. En total, 57 menors d'edat es van veure obligats a dormir en un ambient insalubre. Els educadors protesten històricament per la manca d'habitabilitat de l'alberg: “Des que el van obrir, fa nou anys, que diuen que és provisional”. El centre de dia encara és pitjor, ja que no té ni sostre.

Centre de menors El Bosc, a Vallvidrera, a on va fugir un dels menors de l'Alberg Alcor que no volia dormir amb els malalts

“Queien com a mosques”
Vicenç Galea, educador del grup de nois i membre del Col·lectiu Drari, denuncia que, quan els malalts van tornar de l'hospital, “els adolescents sans van començar a caure com a mosques, amb vòmits, tremolors... El metge que va venir va flipar amb les condicions insalubres i va trucar a la Fiscalia de Menors”. Davant la pressió, el director de la DGAIA, Xavier Soler, es va presentar al centre i va prometre una solució immediata. Catorze nois sans van ser repartits a altres centres de menors i prop de 23 malalts han passat uns dies en una casa de colònies a Orrius, al Maresme. Alguns nois es van negar a anar-hi per por de ser expulsats del país, ja que

“els estan fent radiografies per calcular l'edat -tot i tenir un passaport que diu que són menors i que no hi ha dubte d'aquest fet-. A més a més, també s'estan saltant la llei de moltes altres maneres”, assegura Galea. Aquest diàl·lun, 35 nois han tornat a l'alberg, tots els negres i dos magrebins. A la resta -tots magrebins- els han repartit a altres centres. Des del Col·lectiu Drari temen que aquesta separació racial estigui relacionada amb les radiografies i que alguns nois puguin ser expulsats.

La fiscalia defuig responsabilitats
Durant els primers dies d'aquest afer, dinou adolescents d'un total de 57 es van negar a dormir a l'alberg per por

de posar-se malalts. La pressió del centre va ser tal que fins i tot dos vigilants en van fer entrar alguns per la força i van arribar quatre patrulles de mossos per acordonar la façana de l'edifici amb els nois a la vorera. Vicenç Galea explica que els nois el van trucar i que ell, a les dues de la matinada, els va anar a buscar mentre dormien a les places properes a l'alberg: “Vaig trucar a la Fiscalia de Protecció de Menors i als Mossos d'Esquadra -en total, més d'una hora de telefon- i la resposta va ser que no tenien llits ni patrulles ni cap vareta màgica”. El fiscal va afegir: “No vull quinze nens a la fiscalia, no és la meva responsabilitat”. Aquella nit, quinze nois i dos educadors la van passar al parc.

ROBERT BONET

Dos casos d'especial gravetat

La negligència de la DGAIA i del Departament d'Acció Social i Ciutadania podria haver perjudicat greument dos dels nois malalts, ja que es va detectar que un d'ells tenia una cardiopatia i l'altre pateix d'asma crònica, fet pel qual, a l'Hospital del Mar, els van dir que era massa arriscat conviure amb la resta de

“No tinc cap vareta màgica, no vull quinze nens a la fiscalia”

malalts. No obstant això, l'ens públic va pretendre que tornessin a l'alberg, però els membres del Col·lectiu Drari (que significa nois en àrab) van posar el malalt d'asma a disposició de la Fiscalia de Protecció de Menors, que el va derivar a un altre centre. El noi amb la cardiopatia va anar amb la resta de malalts a la casa de colònies i ara està sol en una pensió. Vicenç Galea critica aquesta pràctica “tan poc educativa” de deixar adolescents sols en pensions i que forma part del Servei d'Acompanyament Especialitzat per Joves Tutelats (SAE).

Tanquen un menor a un 'zulo'

El Col·lectiu Drari denuncia que un dels malalts que es va negar a anar a la casa de colònies va patir vexacions, “mentre l'estàvem convençant perquè hi anés, van marxar sense ell”. El noi va anar amb metro fins al centre de dia El Bosc, a Vallvidrera, on no el volien deixar entrar i li van esclafar la motxilla amb la porta. Després, el van reduir entre set adults i el van tancar més de cinc hores dins una habitació “sense finestra i sense llit”. Es tractava “d'un calabós”, assegura el Col·lectiu Drari, que estudia denunciar-ho.

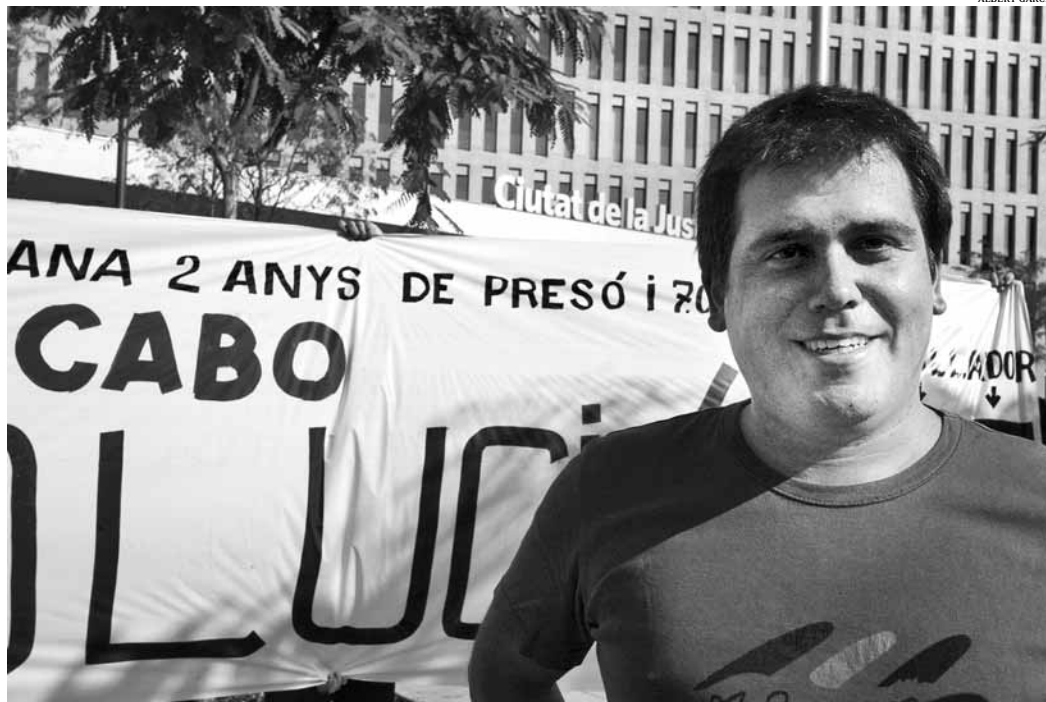

, així està el pati

ENTREVISTA · ANDREU DEL CABO, TREBALLADOR DE TMB CONDEMNAT A 2 ANYS PER LLUITAR PELS DOS DIES

“TMB ha convertit en una decisió política la manca d'acord pels dos dies”

ALBERT GARCIA

Andreu del Cabo és tècnic de telecomunicacions d'autobusos a TMB. Li van posar el nom en record del revolucionari català Andreu Nin. I no és casualitat, ja que el POUm es va fundar a casa dels seus avis. Andreu ha estat condemnat a dos anys de presó i 3.800 euros de multa per haver llençat –presumptivament– un tronc a un autobús durant la vaga de fa dos anys. Tot i que ell ja compta amb els dos dies de descans laboral, perquè no és conductor, sempre ha estat al costat de les reivindicacions dels treballadors.

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Exactament, de què t'acusava TMB?

El dia 3 de gener de 2008, hi havia un piquet informatiu a la cotxera de la Zona Franca, ja que l'empresa no havia establert el servei mínim –tal com està obligada a fer– i, per tant, havíem d'aturar tots els autobusos que sortien. L'empresa es va posar nerviosa i va ordenar que els Mossos d'Esquadra ens apartessin de la porta. Ens van arraconar i van començar a sortir els autobusos. En aquest moment, van trencar el vidre d'un autobús, que es va veure forçat a tornar a la cotxera. En aquell moment, cap mossos no em va agafar ni detenir. Si haguessin vist que jo cometia algun delicte, m'haurien detingut. Ara, l'empresa m'acusa de llançar un tronc incendiat contra aquest autobús. A mi ningú no em va identificar. Estàvem arraconats pels escuts dels mossos, ni tan sols podíem aixecar una mà per llançar qualsevol cosa. Ningú no podia moure's.

Llavors, en què es basa l'empresa per fer l'acusació?

L'empresa no té proves, l'únic testimoni és el caporal dels Mossos d'Esquadra que diu que em va veure llançant el tronc. Però el procediment d'identificació, no el va fer. De fet, ell

diu que em va agafar del braç, cosa que no es veritat perquè, abans que ell, hi havia els antidisturbis. El caporal diu que es va apropar a un directiu de TMB i li va preguntar: “Qui és aquest?”. Aleshores, li van donar el meu nom i, amb això, ja en va tenir prou per identificar-me.

“La jutgessa diu que la versió d'un treballador no pot ser imparcial”

Però hi deu haver molts testimonis que van veure que tu no vas fer res.

La fiscalia ens va negar la testificació de dos testimonis perquè deia que no estaven nomenats. Al final, l'únic testimoni que m'acusa és el caporal dels Mossos d'Esquadra. Un altre conductor i jo –que estàvem subjectant la pancarta– diem que jo no vaig llançar res. La jutgessa considera que la versió del caporal és contundent i, encara que l'altre company i jo mateix diem que no ho vam fer, diu que la versió d'un treballador no pot ser imparcial. Em quedaran antecedents penals. No ingressarà a la presó si paga la multa, que és de prop de 3.800 euros. Si du-

rant aquest dos anys i els tres següents tinc cap denúncia, no només aniria a la presó, sinó que hauria de complir els dos anys.

Què creus que pretén l'empresa amb la seva actuació?

El que vol no és castigar-me perquè presumptivament vaig trencar un vidre, sinó que pretén frotre por a la plantilla perquè no continuï anant a les assemblees multitudinàries i perquè no continuï reclamant els dos dies. El que vol l'empresa és escarmentar la gent. L'únic motiu pel qual poden acomiadar un treballador –i, en aquest cas, també un delegat sindical– és que l'empresa manifesti que perd la confiança en ell. Estic segur que l'endemà que es firmi la sentència, l'empresa perdrà la confiança en mi.

Ara heu presentat un recurs.

Sí, avui mateix he trucat la meva advocada.

Com vas saber de la sentència?

Perquè va aparèixer a la web de TMB. Jo me'n vaig adonar perquè algú em va dir que, a la web de TMB, havia sortit la meva sentència. Hi apareixia el meu nom complet. De fet, era un bloc que es va inventar TMB. La meva advocada va rebre la sentència el dilluns 28 de setembre i això va passar el dimecres 23. Però no només ho van publicar al bloc, sinó que també van trucar diferents diaris. El dia 24 va sortir una notícia a *El Periódico* i a *La Vanguardia*. Això també ho plantejaré a l'advocada, a veure què podem fer... perquè no és possible que t'assabentis de la teva sentència per la premsa i, a sobre, divulgui el teu nom sencer.

Per altra banda, TMB difon que està contra l'assetjament laboral.

Sí, han tret un escrit a la xarxa intra-

net on diuen que estan en contra de l'assetjament laboral. I, una setmana abans, van publicar el meu nom complet, el van publicar a Internet i el van passar a la premsa. Si això no és assetjament laboral, no sé què ho és. Menys mal que la meva família no viu aquí.

Després de la vaga pels dos dies, quina és la situació ara mateix?

La sensació és que l'empresa no vol negociar de cap de les maneres amb la CGT ni amb ACTUB. De fet, això sobrepassa els directius de TMB i s'ha convertit en una decisió política: no arribar a cap acord. Per mostrar la nostra voluntat de diàleg, vam trucar l'empresa per dir-li que ens volíem reunir. Finalment, l'empresa va convocar una reunió pel conveni el dilluns 5 d'octubre, just dos dies abans de la vaga. El dimecres 7 d'octubre farem una aturada de 10:30h. a 16:30h. i una assemblea a les 12:30h. a les Cotxeres de Sants. Durant les últimes vagues, l'empresa va enviar una carta a cada treballador on s'esmentava el cost que significava la vaga, deia que érem uns radicals i apel·lava la gent perquè no anés a l'assemblea. No va servir de res. Els treballadors no es van creure l'engany, van assistir de forma multitudinària a les assemblees i van donar suport a la vaga. Ara, aquesta feina l'estan fent CCOO, UGT i el SIT, que ja estan difonent papers dient que no donen suport a l'assemblea i que tothom que hi vagi està amb els radicals. També diuen que l'assemblea no està convocada per la majoria, tot i que és mentida. A l'últim Comitè d'Empresa, de les diverses propostes que hi havia, va sortir aquesta i la majoria del Comitè d'Empresa va acordar convocar aquesta assemblea amb vaga el 7 d'octubre.

MARTORELL · LABORAL
Mor un altre treballador a la fàbrica de SEAT

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Un treballador de la fàbrica SEAT ubicada a Martorell (Baix Llobregat) va morir, el dimarts 22 al matí, després de quedar atrapat entre un elevador i una biga mentre es trobava en una cistella a cinc metres d'alçada. Uns altres treballadors aliens a l'obra van avisar el SEM, ja que l'accidentat treballava sol fent el muntatge de l'estructura d'un nou taller. Segons un comunicat fet públic per la secció de la CGT a la SEAT-Martorell, el treballador prestava els seus serveis a l'empresa BARBESA, subcontractada per EMSA que, al seu torn, està contractada per la SEAT per la construcció del nou taller on s'ha de fabricar la xapa del nou model Q3. La CGT fa responsable d'aquesta mort l'empresa SEAT i denuncia “la precarietat amb què treballen les empreses subcontractades per SEAT –on trobem treballadors amb manca de formació i manca de personal i mitjans– amb l'objectiu d'estalviar costos”. A més a més, la coordinació de la prevenció laboral entre les diferents empreses també està subcontractada i la CGT creu que “SEAT dilueix les seves obligacions en l'entramat d'empreses subcontractades, cosa que posa en risc la salut dels seus treballadors”. Aquest treballador és la sisena víctima mortal per sinistralitat laboral a la fàbrica des que va començar l'any.

UAB · LLUITA SINDICAL
La plantilla d'OCÉ i les estudiants s'uneixen contra set acomiadaments

Guifré Bombilà
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Ll'empresa OCÉ va acomiadar set persones de la UAB el mes de juliol. El 5 d'octubre, es van reunir una quinzena de treballadores de la multinacional de la copisteria, quatre delegades sindicals i una dotzena d'estudiants que, entenen aquesta problemàtica dins la lògica privatitzadora del procés de Bolonya, es volien solidaritzar amb la causa. Aquests acomiadaments s'han fet amb el vistiplau de la gerència de la universitat, tot i que aquest any OCÉ no està registrant pèrdues i que, a les universitats –on gaudeixen del monopoli–, tenen els guanys assegurats. La multinacional té previst tornar a retallar llocs de treball durant els propers mesos perquè, si ho fes de cop, hauria de presentar un ERO. Els sindicats ja van convocar una concentració el mateix mes, ignorada per l'empresa i pel nou equip de govern, presidit per Anna Ripoll, a qui els sindicats acusen de practicar una “direcció autoritària”. Davant d'això, estudiants i treballadors empenyran una campanya d'informació per tota la comunitat universitària, amb *passejades*, fulls de signatures i una nova concentració unitària de protesta, el proper dimarts 13 d'octubre, que acabarà davant del Rectorat.

, així està el pati

GIRONA • REPRESSIÓ

La defensa de Núria Pórtulas presentarà un recurs al Suprem

Directa Girona

redaccio@setmanaridirecta.info

L'assemblea de suport a Núria Pórtulas va anunciar, en una roda de premsa, la presentació d'un recurs davant el Tribunal Suprem contra la sentència de dos anys i mig de presó dictada per l'Audiència Nacional espanyola. El recurs que presentarà l'advocat Benet Salellas demanarà l'absolució de Pórtulas, condemnada per temptativa de col·laboració amb banda armada en base a tres punts. En primer lloc, la confiscació irregular d'una llibreta -en la qual es basa tota l'acusació de la fiscalia durant un control rutinari. Per Salellas, aquest fet "vulnera el dret fonamental a la intimitat" i és suficient per declarar l'absolució per un defecte de formes. En segon lloc, la defensa denuncia el fet que la sentència no considera provades les afirmacions de l'acusada, però no presenta cap prova per justificar aquest fet. Com a últim punt, el recurs també discutirà "la figura singular" de la condemna per temptativa inacabada de col·laboració amb banda armada, que posa en dubte les proves presentades per la fiscalia. S'espera que la resolució del Suprem trigui cinc mesos, durant els quals Núria Pórtulas mantindrà la situació de llibertat provisional i amb l'obligació de presentar-se als jutjats setmanalment.

BARCELONA • 12 D'OCTUBRE

La provocació feixista torna a Montjuïc

Redacció Directa

redaccio@setmanaridirecta.info

La muntanya de Montjuïc serà enguany, com cada 12 d'octubre, l'escenari de l'acte d'homenatge a la bandera espanyola. La trobada ultradretana, que tradicionalment celebrava la seva cerimònia nostàlgica del franquisme a la plaça dels Països Catalans, al bell mig del barri de Sants, va ser traslladada a aquesta nova ubicació a partir de l'any 2000. La contundent protesta antifeixista de l'any 1999 va forçar una reacció de les autoritats municipals, que van optar per allunyar la provocació feixista de les zones més habitades. Els actes, principalment organitzats per Democràcia Nacional, s'iniciaran a les 12 del migdia a la plaça de Sant Jordi. Enguany, l'esquerra independentista del Barcelonès també ha convocat una contraconvocatòria per denunciar la trobada ultradretana, a les 12 del migdia a la plaça Urquinaona de Barcelona. A la tarda, nombroses organitzacions de suport a les lluites populars de l'Amèrica del Sud i Central han convocat una manifestació contra la celebració d'aquesta jornada d'exaltació de la hispanitat. La cita és a les cinc de la tarda a la plaça Universitat i pretén denunciar l'espòli, l'assassinat en massa i el genocidi que van patir aquests pobles arran de l'arribada de Cristòfor Colom, l'any 1492.

L'HORTA • LA DIADA QUE DEMANA LA NORMALITZACIÓ DE LA LLENGUA NO TÉ REPRESENTACIÓ OFICIAL

Trenta anys després, la Batalla de València continua contra els feixistes

Imatge dels feixistes valencians i espanyols cridant contra l'estelada en una manifestació del 9 d'Octubre

M. R. horta@setmanaridirecta.info

És difícil que els nacionalistes i l'esquerra valenciana s'apropen els matins del 9 d'Octubre als actes oficials de la Diada del País Valencià. Fa molts anys que aquests esdeveniments han estat copats pel públic de la dreta espanyolista, pels regionalistes anticatalanistes i per l'extrema dreta neonazi. Res més simptomàtic de l'estat de les coses al País Valencià. Només alguns representants del Bloc tenen la gosadia de passejar-s'hi, sense lliurar-se dels insults i les escopinyades. Ara fa un any, ERPV també va voler ser-hi, però amb prudentes mesures de seguretat: van despenjar una enorme estelada des d'un balcó de la plaça de l'Ajuntament just quan passaven les autoritats. El desconcert dels assistents va ser total. Els altres

van muntar en còlera i van tallar el carrer per evitar que la senyera coronada passés per sota l'estelada, fins que la policia va intervenir, així sí, convidant els independentistes a retirar la bandera.

Remuntant la història

Per explicar el protagonisme que té l'extrema dreta a la Diada Nacional, cal remuntar-se -exactament- 30 anys. El 1979 va succeir un dels episodis més significatius de la inacabada transició valenciana i una mostra de la permanència dels fantasmes del passat, de l'eterna impunitat feixista i de la seva connivència amb les autoritats, que accepten ser escortades per banderes nazis durant el protocol de la processó de la senyera.

Aquell 9 d'Octubre encara penjava la senyera sense el blau a l'Ajuntament de València, situat a la plaça que encara portava el nom de plaça del País Valencià. L'alcalde Ricard

Pérez Casado i el president de la Diputació, Manuel Girona, acompanyaven la senyera a la tradicional processó des de l'Ajuntament fins al Parterre, juntament amb les autoritats acadèmiques i la resta de membres del consistori. Era en plena Batalla de València, la guerra entre valencians que pretenien un o altre model de país -o regió de l'Estat espanyol- quan, des de la dreta, s'atíava l'odi i el temor a tot allò català i l'esquerra es mantenia ferma en la seua concepció fusteriana del país.

Tal com va relatar la periodista Rosa Solbes a la revista *València Semanal*, l'extrema dreta es va fer amb la plaça a base de trets, agressions i amenaces. La senyera sense blau que penjava de l'Ajuntament de València va ser incendiada i membres del Grup d'Acció Valencianista (GAV) i feixistes armats amb pals i navalles es llançaren contra l'equip de govern i els qui portaven senyeres sense

blau. La policia va protegir tímidament la comitiva, que va haver de fugir. Cap detenció. L'extrema dreta guanyava el 9 d'Octubre. La transició s'estancava al Cap i Casal. I encara fins avui.

Un grup reduït però sorollós d'anticatalanistes -armats ideològicament per la dreta espanyolista i més concretament per la UCD i per diversos mitjans de comunicació- va aconseguir condicionar l'ambient polític i influir en el canvi de rumb, tot i que durant aquelles primeres eleccions democràtiques l'esquerra era notablement més forta que la dreta. 30 anys després, les coses gairebé no han canviat.

Provocació ultra

La pèrdua dels símbols de la Batalla de València explica l'escenari actual, on la Diada que reivindica la normalització de la cultura i la llengua pròpia transcorre a la vesprada, sense cap representació oficial. Aquesta manifestació està organitzada per la Comissió 9 d'Octubre -formada per ACPV, Ca Revolta, CCOO, la Intersindical, els partits BNV, ERPV, EUPV, IpPV, Escola Valenciana i nombroses entitats socials i culturals- i compta amb la notable presència de l'esquerra independentista.

La Delegació del Govern permet que els feixistes es concentrin a 100 metres de l'esquerra

Però, també cada any, els grups d'altres cerquen les manifestacions discretament i cacen participants que van en minoria, quan no ataquen directament la marxa amb ous i pedres sense que hi haja mai detencions. Aquest any, però, la Delegació del Govern espanyol ha concedit el permís al GAV per concentrar-se a la mateixa hora al Parterre, allà on cada any acaba la manifestació de l'esquerra -als peus de Jaume I-, que ara ho farà a escassos 100 metres de l'acte feixista. Segons els convocants de la manifestació nacionalista, la sol·licitud es va presentar des del primer minut que es podia trametre, sense que hi hagués cap altra demanda abans. Però, uns dies més tard, la Delegació del Govern va dir que tenia una altra sol·licitud presentada just un minut abans a nom del GAV i que, per tant, cedia el Parterre als altres. Aquesta decisió imprudent i envoltada d'interrogants suposa la legalització de la presència blavera massiva prop dels seus odiats enemics, en un dels pocs actes cívics que se celebra cada any sense cap incident. La policia s'haurà d'emprar a fons per evitar que les dues convocatòries s'ajunten, però no sembla possible, ni per qüestions d'espai ni d'eficàcia. La provocació està servida i l'únic responsable dels incidents que s'hi puguin produir serà el delegat del govern.

, així està el pati

MATARÓ · LES ENCAUSADES ASSEGUREN QUE ES TRACTA D'UN MUNTATGE POLICIAL "MOLT BEN ESTUDIAT"

Dos anys de presó i 20.000 euros per una protesta contra el PP l'any 2003

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La concentració de rebuig al PP que es va dur a terme el 12 de novembre de 2003 a Mataró -en plena campanya per les Eleccions Generals- va obrir un capítol repressiu que encara no s'ha tancat. El que havia de ser un acte de pressió davant la visita del Partit Popular a la capital maresmenca, amb Josep Piqué i Rodrigo Rato al capdavant, va acabar amb tres detencions, cinc persones processades i un expedient ple d'irregularitats. Entrades i sortides de persones a l'expedient, processades que mai no van ser identificades o que no van assistir a la concentració. L'arxiu del cas entre 2004 i 2006 no ha estat raó suficient per aturar aquest procés, que serà jutjat el dia 13 d'octubre -sis anys després que ocorreguessin els esdeveniments- a Mataró. La fiscalia demana dos anys de presó per tres de les quatre persones imputades i multes econòmiques que, en total, volten els 20.000 euros.

"2003, l'època en què el Partit Popular era assetjat allà on feia un acte públic. Les cassolades i escridassades predominaven arreu del territori i les protestes per l'enviament de les tropes espanyoles a la guerra de l'Iraq centraven les protestes de la població arreu de l'Estat espanyol". Així és com descriuen les processades la situació política i social que es vivia quan van decidir participar d'una "convocatòria de rebuig al PP, la guerra de l'Iraq i les eleccions generals". Un grup de prop de 30 persones procedents de col·lectius diversos es van aplegar a les portes de la Sala Cabañes de Mataró (Maresme). Al capdavant, hi llua una pancarta amb el lema *Abstenció Activa. Guanyi qui guanyi, tu perds: no votis*. Tot i la tensió generada pel nodrit desplegament dels Mossos d'Esquadra, l'arribada de

L'acte de pressió acaba amb tres detencions i cinc persones processades

l'aleshores president del PPC, Josep Piqué, i del ministre d'Economia i vicepresident del Partit Popular, Rodrigo Rato, va desenvolupar-se sense gaire incidents, més enllà d'enfrontaments verbals. El gruix de les concentrades va esperar que finalitzés l'acte per pressionar el polític i va ser en aquest moment quan van començar les detencions. "Vaig dirigir-me a la porta posterior del recinte per veure si sortien i dos secretes em van retenir", assegura un dels processats. En aquell moment, una altra persona que passava pel carrer on la policia estava retenint el mani-

Un independentista i una simpatitzant del PP es manifesten al carrer un cop acabat el miting de Mataró de l'any 2003

Josep Piqué és actualment el president de Vueling

festant va decidir apropiarse al detingut, a qui va reconèixer com a company. Llavors, els agents de paisà van aprofitar per reduir-lo i identificar-lo. Els manifestants van pujar en direcció als dos companys i, a conseqüència d'aquest moviment, la policia va dur a terme una forta càrrega que va acabar amb dues detencions més. Les processades asseguren que una de les detingudes va ser cridada pel seu nom i colpejada -juntament amb el tercer detingut- "directament a les costelles amb la punta de la porra".

Una acta policial maliciosa

La nit del 13 de novembre de 2003 va acabar amb tres persones detingudes, dues de les quals amb ferides i contusions per tot el cos. Però el capítol repressiu no es va tancar així.

de la concentració. D'altra banda, a la segona acta, van desaparèixer les dues persones imputades que no havien estat identificades. Aquest ball de noms i d'acusacions va fer canviar l'expedient, que va passar de tenir cinc persones implicades a dues. Després, una tercera notificació va tornar a incloure dues imputades. El cinquè implicat era menor d'edat en el moment que va ser processat però, finalment, va acabar sortint de l'expedient perquè, un cop va haver complert la majoria d'edat, el jutge no el va cridar a declarar.

1.285 euros per anar al judici

Les peticions econòmiques proposades pel fiscal ascendeixen a prop de 20.000 euros. A aquesta suma, s'hi han d'afegir els 1.285 euros de caució que les imputades han hagut de pagar per poder-se presentar

La policia acusa dues persones no identificades durant la nit de la protesta

al judici. Pel que fa a les peticions penals, tres de les quatre implicades tenen una petició de dos anys de presó, el màxim aplicable pels delictes que se'ls imputen. Dels cinc mossos ferits, segons l'acta policial, n'hi ha dos que han renunciat a la compensació econòmica. Els delictes que van denunciar el mossos i pels quals seran jutjades les quatre imputades són els d'atemptat, resistència, desobediència i agressions a l'autoritat i danys a les persones. Tot i haver estat arxivat entre els anys 2004 i 2006, aquest cas es resoldrà el dimarts 13 d'octubre als jutjats de Mataró.

PALAMÓS · CORRUPCIÓ

L'Agència Tributària paga amb diners públics un hotel de luxe als directius

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Segons ha denunciat en un comunicat la secció sindical de la UGT a l'Administració Tributària de Catalunya (ATC), la majoria de l'*staff* directiu de l'empresa pública catalana va passar el cap de setmana del 18 al 20 de setembre en un hotel de luxe de Palamós. Directors, delegats, sotsdirectors i caps d'àrea van descansar plàcidament a les instal·lacions de l'Hotel Trías, situat a primera línia de la costa. Un paratge paradisiac amb palmeres, piscines, servei d'habitacions i uns amarratges de iots accessibles des del mateix recinte. Una de les activitats sufragades per la butxaca dels contribuents va ser una sortida en veler. La raó de ser d'aquesta activitat extraprofessional, segons relata la mateixa direcció de l'empresa, es justificava per la voluntat de "motivació del personal".

Les forquilles salarials d'aquesta escala laboral de directius de l'Administració Tributària se situa al voltant dels 66.000 euros anuals, segons fonts del Comitè d'Empresa. Però, a més a més, cal sumar-hi nombrosos extras en dietes i plans de formació. Per més *inri*, als pressupostos d'enguany, l'ATC ha previst uns "gratificacions extraordinàries" de més de 50.000 euros per algun d'aquests màxims responsables.

La plantilla denuncia que aquestes pràctiques són de "poca-vergonyes"

La plantilla de l'empresa denuncia que aquestes pràctiques són de "poca-vergonyes" i que "són els contribuents (molts d'ells a l'atur i altres *mileuristes*) els que paguen les estades dels directius de l'ATC a indrets paradisiacs de la Costa Brava, a *pan i cuchillo*".

Manifesten la seva indignació ja que, entretant, "les empreses no tanquen el cap de setmana i intenten quadrar els números per no haver de tancar; d'altres que s'han quedat a l'atur estudien com pagar el deute tributari fraccionat de quan van comprar el pis (l'impost de transmissions) i uns tercers, que han heretat un pis de la tieta, no saben d'on treure efectiu per pagar l'impost (de successions); els darrers no poden beneficiar-se dels 400 euros d'ajut perquè es van quedar a l'atur el mes de desembre, just un mes abans del que calia". A més a més, afegeixen, irònicament, que "hi ha despeses que són imprescindibles, que no es poden ajornar, que constitueixen una inversió de futur. Hi ha despeses estretament vinculades a la poca-vergonya, a la indolència, a la incompetència, a l'insult i l'escopinada directament a la cara de la gent de carrer i de la resta de treballadors de l'Administració Tributària de Catalunya".

, així està el pati

LES CORTS • ESPECULACIÓ

El PSC reparteix propaganda de les 'bondats' de la requalificació del Miniestadi

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El PSC torna a la càrrega després d'aprovar aquest estiu la requalificació del Miniestadi. Això ho va fer d'esquenes al veïnat de Les Corts i de la mà de CiU, ERC i del Barça. Ara ho fa amb una pamflet propagandístic on els socialistes informen el veïnat dels voltants del miniestadi de les *bondats* del projecte, tot atribuint-se el mèrit d'aquesta operació que les veïnes qualifiquen de *pilotada* urbanística. La zona serà requalificada i reordenada, de manera que s'hi podran construir pisos, en detriment dels equipaments públics. A la propaganda que han rebut les veïnes, l'Ajuntament informa que una meitat dels pisos seran de protecció oficial i l'altra meitat de venda lliure i en benefici del Barça. El veïnat tem que no es respecti la ràtio de densitat i que el nombre de pisos sigui superior als 2.000. Les zones verdes seran jardins semiprivats que s'acoblaran als nous pisos per fer-los més atractius.

Respecte als equipaments públics, les veïnes denuncien que el projecte ja neix orfe, ja que no té en compte ni el déficit d'equipaments de la zona ni l'arribada de nova població al barri, que farà que aquest augment encara més. Les 7,5 hectàrees d'equipaments esportius que perd la ciutat a favor del Barça es compensaran amb el trasllat a Montcada i Reixac, a 30 quilòmetres de la zona afectada. El veïnat sospita, a més, que el finançament per aquest projecte trigatà a arribar, tenint en compte la delicada situació financera que travessa la Generalitat de Catalunya.

Els veïns temen que es faran 2.000 pisos

El veïnat vol demostrar que, amb la requalificació, s'incomplixen les previsions del Pla Territorial Metropolità de Barcelona (PTMB). L'arquitecte i urbanista Agàpit Borràs va revelar a l'assemblea informativa del dia 1 d'octubre que "el PTMB qualifica aquesta zona com una peça que s'ha de tractar globalment i la defineix com a àrea especialitzada en equipaments". A més a més, diu que es tracta d'un pla il·legal, ja que "l'operació no es justifica, no es garanteix la funcionalitat de desplaçar equipaments esportius a Montcada i Reixac i incompleix el nombre de metres quadrats que s'han de destinar a equipaments" segons la llei d'urbanisme catalana.

La Coordinadora d'Associacions de Veïns de Les Corts, que ja ha fet diverses assemblees informatives i recollides de signatures, ha convocat una manifestació el dijous 8 d'octubre a les set de la tarda al carrer Cardenal Reig amb Aristides Maillol sota el lema *Endavant campions, endarrerre especuladors!*

GRAMENET DEL BESÓS • GENT DE GRAMENET ANUNCIA QUE HO DENUNCIARÀ ARA PER LA VIA JUDICIAL

El fiscal del TSJC arxiva el cas de l'enderroc de la façana històrica de Can Pedragosa

Directa Barcelonès Nord
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

La fiscalia del TSJC ha acordat l'arxiu de les diligències obertes en relació a la denúncia presentada per Gent de Gramenet l'octubre de 2008 contra l'enderroc de la façana de la finca de Can Pedragosa i la seva posterior descatalogació com a patrimoni arquitectònic.

L'edificació d'arquitectura neoclàssica datava de finals del segle XIX i la seva façana estava catalogada al Pla de Protecció del Patrimoni Arquitectònic. Can Pedragosa va ser enderrocada l'any 2007 a causa de les obres del PE-RI Ciutat Vella, tot i que estava catalogada i comptava amb el compromís de l'Ajuntament i de la constructora de desmuntar la façana per, després, reconstruir-la al mateix indret.

L'edifici neoclàssic datava del segle XIX i la façana estava catalogada com a Patrimoni Arquitectònic

Es dona el cas que l'empresa constructora Promociones y Construcciones Ortega, SA és la propietària del 83% del sòl. Les obres del PE-RI van consistir en un edifici comercial de nou plantes, tot i que es va donar permís per construir tres plantes més a canvi de salvarguardar la casa íntegra. Tot seguit, l'Ajuntament va procedir a la descatalogació de Can Pedragosa (al ple municipal del 8 maig de 2008) i va modificar la llicència d'obres per

Imatge de l'enderroc de l'antiga façana de Can Pedragosa, situada al carrer del Pedró número 25 de Gramenet de Besòs

"raons tècniques" i pel raonament de la "descontextualització en un entorn de noves edificacions de gran altura i la desmesurada despesa pel muntatge i manteniment posteriors", segons indiquen els diferents informes tècnics als quals ha tingut accés la DIRECTA.

Segons Gent de Gramenet, van portar la denúncia a la fiscalia després de passar cinc mesos esperant una resposta a les al·legacions fetes i amb la idea d'investigar si es tractava d'un cas de prevariació. El mes de març de 2009, es va presentar una ampliació de la denúncia on s'adjuntaven imatges de l'enderrocament.

El decret del fiscal Antoni Pellegrín, on s'arxivaven les diligències, afirma la certesa que els responsables municipals van donar llicència

per fer l'enderroc, però amb l'afegit de la posterior conservació. També esmenta l'incompliment del compromís adquirit per l'entitat promotora de conservar els elements destacables (que actualment resten guardats en un magatzem) per la seva futura reconstrucció.

Segons el col·lectiu denunciant, "gràcies a la denúncia presentada per Gent de Gramenet, Can Pedragosa va tornar a ser catalogada i hi ha la promesa que es tornarà a construir". I afegeixen que "de no ser per la denúncia, no s'hauria sabut mai més res de Can Pedragosa i la constructora hauria obtingut, a cost zero, l'ampliació de les tres plantes més d'alçada que se li van atorgar".

Durant el darrer ple municipal del 28 de setembre de 2009 es va do-

nar compte de l'arxiu de les diligències de la fiscalia i Antoni Jaumandreu (Gent de Gramenet) va anunciar que començaven un nou camí i reiteraven la denúncia, aquest cop per la via judicial.

El dia després del ple municipal, l'agrupació local del PSC va emetre un comunicat on es mostrava satisfeta per la decisió del fiscal i menyspreava el treball fet per Gent de Gramenet amb afirmacions com: "No és amb enyorances injustificades que es construeix la Santa Coloma del segle XXI" i "lamentem que alguns grups minoritaris esmercin els seus esforços en l'intent banal de desprestigiar el govern municipal". Segons Gent de Gramenet, això "ens encoratja a continuar amb la nostra tasca de servei a Santa Coloma".

Tres policies de paisà fan escorcolls il·legals a La Farga de Sants durant el seu desallotjament

El jutge Jordi Lluís de Prada va ordenar el desallotjament del Centre Social La Farga, al carrer Rossend Arús 36-38 de Barcelona. La decisió datava del 21 de setembre i es va executar l'1 d'octubre a quarts de set del matí. Els Mossos d'Esquadra, però, no només van expulsar la gent que hi vivia i van clausurar el centre social, sinó que també van escorcollar i registrar il·legalment tot el que hi van trobar. Tres agents de paisà i amb la cara tapada van entrar a l'edifici, van regirar tots els armaris i

papers i van manipular els aparells electrònics, com ara els mòbils. Es tracta d'una operació que ja s'ha convertit en habitual durant alguns desallotjaments. Hi acostumen a participar policies adscrites a la Divisió d'Informació, però en alguns casos també hi són presents agents d'informació de la Guàrdia Urbana i de l'antic Grup VI de la policia estatal. Promcat SL, propietària de l'immoble, pretén enderrocar-lo i deixar-hi un solar.

REDACCIÓ DIRECTA

, així està el pati

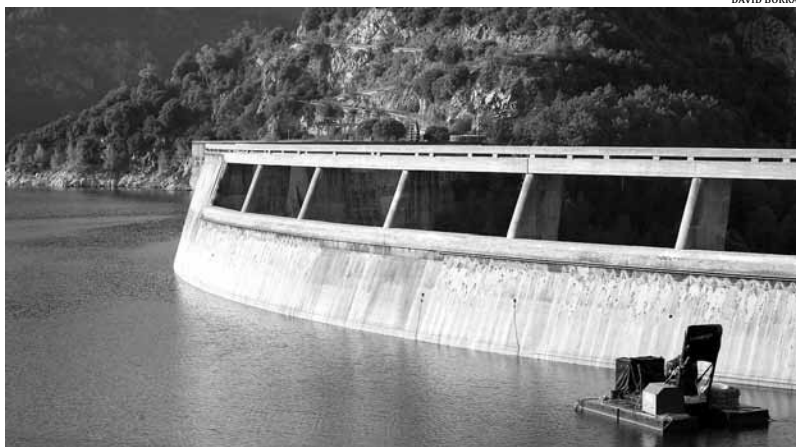
GIRONA · LA PLATAFORMA SALVEM SUSQUEDA AFIRMA QUE L'INFORME D'IMPACTE AMBIENTAL NO FA REFERÈNCIA A L'EMBASSAMENT

L'ús de Goma-2 en una pedrera propera a Susqueda podria afectar la presa

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'inici dels treballs d'exploració d'una nova pedrera pròxima a la presa de Susqueda ha mobilitzat el veïnat d'aquesta població pels perills que comporta l'ús d'explosius. En un principi, l'exploració propietat de l'empresa Granets i Porfits RSL va ser creada per extreure blocs de marbre, però ha acabat basant la seva activitat en l'extracció del components per elaborar formigó i aglomerat asfàltic. Aquesta modificació de la seva activitat és la que ha provocat la utilització d'explosius com la Goma-2 o la Nagolita a granel pels seus treballs. Segons la Plataforma Salvem Susqueda, l'ús d'aquests elements pot afectar la presa a nivell sísmològic. En aquest sentit, el veïnat també denuncia que, al projecte d'impacte ambiental fet per l'empresa explotadora, no hi consta cap referència a l'embassament en les infraestructures afectades, tal com es desprèn de l'informe: "Les úniques infraestructures afectades són la carretera del Pastoral al pantà de Susqueda i la C-63 de Santa Coloma de Farners a Olot".

El pantà de Susqueda és el més gran dels tres embassaments del sistema hidrogràfic del Ter, amb una capacitat de 233hm cúbics i una extensió de

DAVID BORRAT

A la dreta de la fotografia es pot observar la part superior de la presa del pantà de Susqueda

466ha. Construït l'any 1963 sota el règim franquista, va suposar la desaparició del poble de Susqueda i la inundació de les valls de Susqueda i Querós. La situació de la presa sobre una falla amb activitat sísmica i la grandària de l'embassament han provocat reparacions constants arran dels greus problemes d'infraestructura que això provoca, uns

problemes que, ara, poden augmentar per l'ús d'explosius a menys de tres quilòmetres.

Obtenció de permisos sense respectar els procediments legals

La concessió dels permisos per l'exploració d'aquesta nova pedrera també han estat envoltats de diferents

irregularitats, tal com denuncia la Plataforma. En aquest sentit, la tramitació de la pedrera -anomenada Ampliació Susqueda- es va iniciar el 3 de novembre de 2005 a través de l'empresa Explotaciones Calcita S.L., que va obtenir el permís d'Urbanisme, tot i que l'Ajuntament de Susqueda no havia atorgat la llicència urbanística.

Posteriorment, l'empresa Granets i Porfits, de la qual Explotaciones Calcita és accionista, va sol·licitar la llicència a l'Ajuntament, però va ser denegada perquè el permís d'urbanisme havia prescrit. Davant d'aquest fet, l'empresa va presentar un recurs de reposició que, tot i que no ha estat resolt, no ha impedit que el consistori de Susqueda li atorgués la llicència.

Per altra banda, el veïnat denuncia el fet que en cap moment no se li hagin notificat els permisos que s'estaven aprovant, fet que consideren que prova la irregularitat del procés, ja que ha impossibilitat la presentació d'al·legacions. En aquest sentit, denuncien que el projecte presentat per l'empresa és fals perquè afirma que "no existeixen edificis ni activitats annexes ni veïnes", tot i que hi ha una masia habitada a tocar de la pedrera, zones habitades a cent cinquanta metres i una casa rural a dos-cents metres. El propietari de la casa rural ha presentat un recurs administratiu contra la pedrera per l'omissió que fa l'empresa explotadora de les activitats dels voltants. Així mateix, l'empresa Endesa Generación S.A -propietària tant de la presa com de la carretera- ha presentat un recurs de reposició al·legant la inexistència d'autoritzacions i exigint la paralització de les obres immediatament.

BAIX LLOBREGAT · PAZ DORADO JA HAVIA COMPRAT UNS TERRENYS AL BARÓ DE L'ALBI PER SOTA DEL PREU DE MERCAT

Un empresari sota sospita de frau entra al negoci de les energies renovables

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La societat Millennium Energy Systems Catalunya S.L. (MES), dedicada a "la promoció, estudi i gestió dels projectes vinculats a l'aprofitament de les energies renovables per la producció d'energia elèctrica", es va constituir el 8 de setembre. L'empresa, que presenta peculiaritats en la relació que hi ha entre els seus membres, és filial de Millennium Energy Systems (MES), dedicada al mateix sector i que té com a administrador únic Paz Dorado. Aquest empresari del Baix Llobregat és conegut arran del pacte que va

establir el mes de gener passat amb la fiscalia per no anar a presó. L'acord l'obligava a retornar els 1,24 milions d'euros que va defraudar durant els anys 90, provinents dels fons europeus per la formació de treballadors. Per altra banda, el president de MES és Carles de Montoliu Carrasco, més conegut com a baró de l'Albi i destacat, entre altres coses, pel fet de ser senador del Círculo Ecuestre, polític per la UCD i CiU a les eleccions de 1980 i 1987 respectivament i pel guardó de la Creu de Sant Jordi que se li va atorgar l'any 1998. El baró també ha estat l'impulsor de la Fundació Castells Culturals de Catalunya, que pretén mantenir viu el patri-

moni cultural i arquitectònic dels castells catalans. Un d'aquests, el Castell de Montsonís, on resideix el baró, ha estat obert al turisme per poder sufragar el seu manteniment, a causa de la delicada situació econòmica en què es troba el noble.

El conflicte a l'Albi

L'any 2004, Paz Dorado va aterrar a l'Albi -un poble de 850 habitants de les Garrigues- amb la seva empresa Global Inversions Europeas (GIE) per desenvolupar-hi un parc industrial i un projecte residencial de 1.500 habitatges. Aquesta zona d'habitatges s'havia d'anomenar *Residencial Baró de l'Albi*

els terrenys on s'havia de construir eren propietat del baró. Tot i que el projecte continua en fase d'al·legacions, segons la Plataforma Tots Fem l'Albi (que ara governa l'Ajuntament), Dorado va comprar els terrenys a 1,2 euros el metre quadrat, quan el preu actual rondaria els 180 euros.

La nova aposta per les renovables

Fins ara, Paz Dorado havia actuat dins el sector immobiliari a través d'un conglomerat d'empreses adjuntades a GIE que havien generat força polèmica a llocs com Sant Feliu de Llobregat, Viladecans o Sant Esteve Sesrovires (veure DIRECTA 122). Ara bé,

sembla que, darrerament, l'empresari està canviant els seus negocis de sector i passa de la construcció a les energies renovables. El 15 de juny d'enguany, GIE va fer una reducció de capital de més de tres milions d'euros, mentre que l'empresa Millennium Energy Systems, durant els darrers mesos, ha fet ampliacions de capital d'almenys 400.000 euros. A més, la societat MES es va crear amb 100.000 euros de capital inicial. Cal recordar que aquest és un camp on hi haurà una inversió pública important. La Generalitat, per exemple, ha previst inversions de prop de 1.400 milions d'euros.

Una altra manera de treballar és possible

oferta demanda

MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

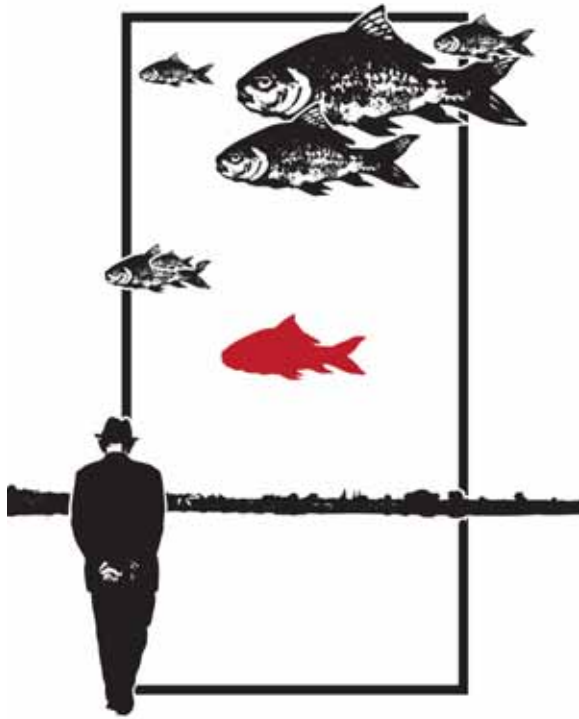
www.pobleviu.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, reportatge

Pere Tubert Juhé, el neoda

Com un bolet. Aquest blocaire empordanès va aparèixer de cop -com un pinetell- a la xarxa. Més aviat diria que es tracta d'un reig bord. I és que en Pere (àlies Iósódeu i blogINSTANT, entre d'altres) provoca al·lucinacions.

Biòleg i investigador, va engegar el seu primer bloc -Iósódeu- fa prop de cinc anys. Uns espais, els seus blocs, on constantment van apareixent imatges inquietants i reflexions que remetent no tant a un científic com a un neoadà. La passió per la ciència, però, supura pertot. El seu treball està farcit de temes com els virus, les proteïnes, Déu i tot tipus d'animals i plantes, però no amaga un profund desencís, tant pel món acadèmic com per la humanitat en general. Aquest nihilisme el du a qualificar-se com a "cínic social" i, sempre que pot, intenta fer l'exercici de contemplar la societat des de fora, "cosa realment interessant i extremadament divertida".

Com no podia ser d'una altra manera, són les idees que el troben a ell: es limita a esperar que "alguna connexió neuronal tingui la deferèn-

cia de connectar-se de manera correcta i em doni alguna idea aprofitable que pugui plasmar de manera visual".

Tanmateix, és un *outsider* dins el món de la il·lustració -"Tota la vida he sigut un *puto* analfabet funcional en el camp del dibuix". En Pere va començar a generar imatges quan se li van acabar els recursos per explicar el que volia. La tímida es va dur a buscar alternatives per condensar un munt de pensaments. La il·lustració li va permetre abocar una part important del que és, però de manera totalment críptica. Dir-ho tot i que sembli que no es diu res o, de vegades, al revés: no dir absolutament res i que sembli que es diuen un munt de coses.

Essent empordanès, no resulta estrany que tingui una clara deferència pel surrealisme en general i per Magritte en particular. El contacte més directe que ha tingut amb el món de l'art, però, va ser -fa temps- quan es va follar una estudiant d'Història de l'Art.

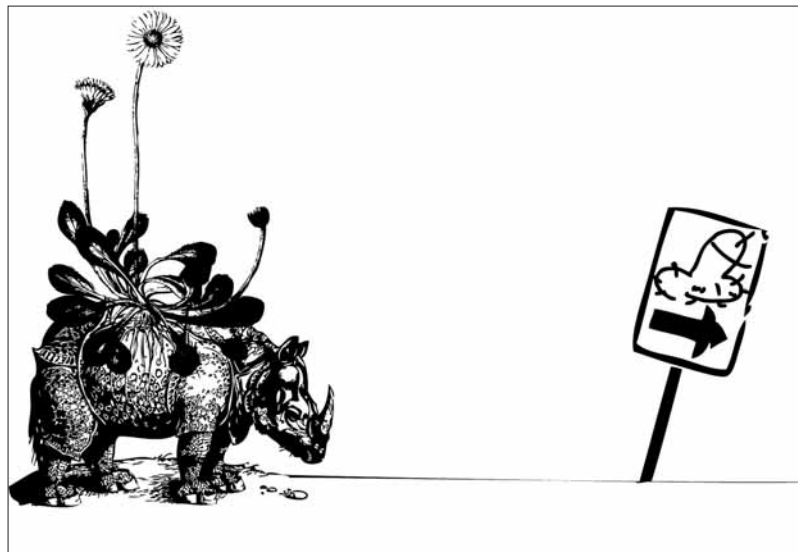
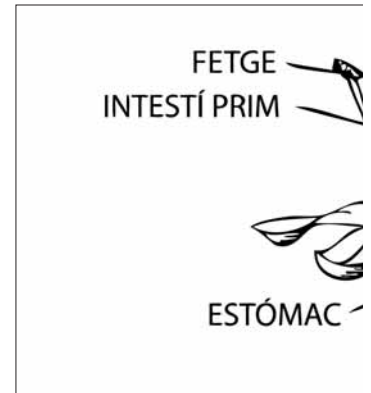
Té un humor molt peculiar que fa que, sovint, rigui sol. Si resulta que

fa riure algú altre, la és doble, però si el qca un somriure ja no Si li demanes pels vi i la política, respon: d'una cosa ni de l'alt mi ja és un vincle po

Al cap d'en Pere, i natges estrambòtics sants (aliments de re vertits en protagoni: bloc), la Bessona Mo Bernerstein o The Pe més, són personatge que no pas buscats. i topa amb les imatge un cop ha estat capa les dins la història, j trobar-los el nom. U acabat tractant més Hampshire, que en r rat Sir Isaac Newton una raça d'ovelles; p rència a la perruca q

La religió és un a fascina absolutamer tot el món la immen

TEXT: Xavier

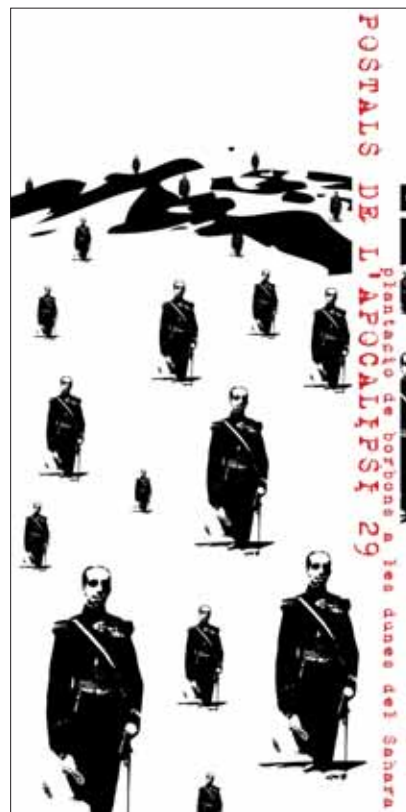
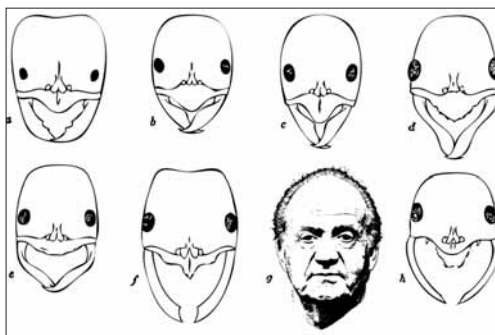
adà dels blocs

La seva satisfacció ve de no li provo- que ho comparteix. incles entre l'art "No hi entenc, ni ra, cosa que per tent...". hi habiten perso- com els Crois- ebosteria recon- stes del seu nstruosa, el Dr. oll. Una vegada s trobats, més Normalment s casualment i, ç de visualitzar- ja només queda n dels que ha és Sir Isaac von ealitat és l'admi- i (Hampshire és otser una refe- que porta?). ltre tema que el nt. El fet que "a sa majoria de la

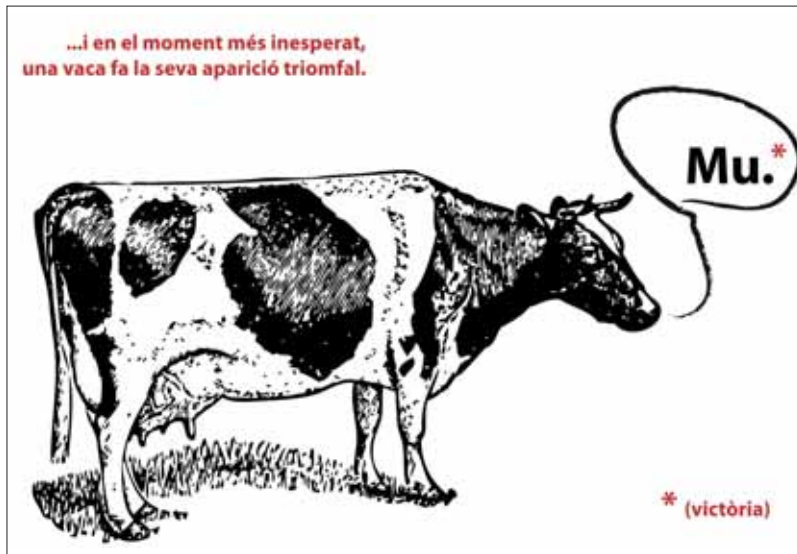
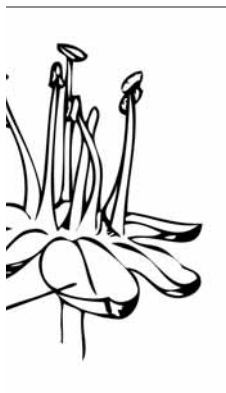
gent sigui capaç de creure cegament mites objectivament absurds" ha dut en Pere Tubert Juhé a acabar incorporant Déu -ja sigui com a personatge o d'una altra manera- a tots els blocs que ha iniciat. Quan va voler-lo incorporar a les vinyetes de Croissant va veure clar que es diria *Encarnassió*. D'aquí a caracteritzar-lo com una coliflor, ja va ser un camí natural.

És col·laborador habitual d'aquest setmanari i també fa les portades de les tesis de companys i amics. Ara també està preparant la seva: "Provaré de posar-hi una polla sense que es noti".

En Pere va començar el primer bloc per treure pensaments que, d'altra manera, no hauria pogut exterioritzar. La seva següent creació, blogINSTANT, està prenyada de més mala llet. El caldo que destil·la aquesta pastilla instantània és una barreja de l'àcid ibotènic d'una amanita muscària i Déu (una coliflor). Tot ben trituradet.

Blasco Piñol

, així està el pati

ARAGÓ · DRETS HUMANS

La marxa contra la Llei d'Estrangeria arriba a la meitat del seu recorregut

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La seixantena de marxants que es proposen arribar a Madrid per denunciar la reforma de la Llei d'Estrangeria que vol dur a terme el govern de l'Estat espanyol han deixat enrere els Països Catalans i s'han endinsat en terres aragoneses. La iniciativa, que va començar el 23 de setembre a Terrassa i Sabadell (DIRECTA 153), gaudeix d'un bon ambient, d'ànims i del convenciment que la marxa arribarà a Madrid per assolir un dels seus objectius, generar debat i augmentar la informació respecte la reforma de la Llei d'Estrangeria. Cal dir que les participants s'han trobat amb un seguiment per part de les diferents policies que operen al nostre territori i que alguns ajuntaments, per sorpresa, han habilitat poliesportius amb llits i mantes i, en alguna ocasió, fins i tot revisions mèdiques de la Creu Roja (Igualada i Lleida). Fins ara, la marxa no tenia coneixement d'aquesta situació i només comptava amb el suport d'entitats i col·lectius que treballen pels Drets Humans i la lluita per la justícia social (per exemple, la CNT d'Igualada). Segons les cròniques de la marxa que es poden llegir a la web (www.marchaporlaigualdad.es.tl), han rebut diverses amenaces de grups feixistes per Internet.

La marxa rep amenaces de grups feixistes per Internet

Al Vallès, l'Assemblea Popular de Terrassa (APT) -formada per col·lectius de la ciutat i associacions veïnals- fa un seguiment setmanal de la marxa amb l'objectiu de visualitzar la lluita d'aquesta iniciativa a la ciutat. El dijous 1 de setembre, malgrat la forta pluja, es va fer una roda de premsa davant de l'ajuntament per fer públic el suport d'aquesta assemblea a la marxa. També es va establir una connexió telefònica amb dues persones marxants, es va anunciar que el dia següent s'aniria a Lleida per donar suport a la manifestació i a l'acte convocat a Ponent i es va explicar que, des de l'APT, es treballa per organitzar un autocar per anar a Madrid el dia que hi arribi la marxa.

A les fotografies: pancartes en solidaritat amb Amadeu Casellas a la façana de l'edifici de La Caixa a la plaça Catalunya de Barcelona, a un edifici desallotjat del Forat de la Vergonya -al casc antic de la ciutat- i a l'accés de l'avinguda Meridiana, al barri de la Trinitat Vella

CATALUNYA · PORTA 200 DIES SENSE MENJAR

El pres anarquista Amadeu Casellas, en situació crítica

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El pres anarquista Amadeu Casellas Ramon ha afegit, des del 4 d'octubre, una vaga de set a la llarga vaga de fam que va iniciar fa més de 80 dies. Es troba ingressat a la Unitat Hospitalària Penitenciària de Terrassa i el seu estat de salut és molt delicat. Aquesta última vaga de fam va començar el 15 de juliol d'enguany, però si hi sumem les altres dues vagues que ha fet durant l'any passat, el balanç és que, dels últims 400 dies, l'Amadeu Casellas n'ha passat 200 sense menjar, amb els corresponents intervals de recuperació del seus sistema gàstric. Durant tot aquest període, ha perdut més de 30 quilos de massa corporal i pateix forts dolors musculars a les cames. La intenció inicial de traslladar-lo al trencap a Quatre Camins no s'ha ma-

terialitzat i, segons el seu grup de suport, és probable que li subministrin forçadament l'alimentació intravenosa, per mantenir estables les seves constants vitals. El pres anarquista

Institucions Penitenciàries incompleix la promesa d'atorgar-li un tercer grau restringit

va prendre la decisió de tornar a la vaga de fam indefinida després que la Direcció General d'Institucions Penitenciàries incomplís la seva promesa d'atorgar-li un tercer grau res-

tringit a partir del mes de març de 2009, que més tard s'havia de consolidar amb la seva posada en llibertat -després de 23 anys de captiveri. Cal recordar que Amadeu Casellas no té cap delictes de sang i, tot i això, li estan imposant una política penitenciària de compliment íntegre de les penes. L'acord incomplet per la Generalitat es va establir fruit de la intermediació del Síndic de Greuges, Rafael Ribó, que a dia d'avui encara no s'ha manifestat sobre el seu incompliment. El govern ha optat per la mínima transparència al voltant del cas i el màxim responsable de presons, Albert Batlle Bastardes, s'ha negat repetidament a rebre els familiars i amics del pres. Els impediments han arribat fins al diputat

d'ERC, Joan Tardà, que no ha pogut accedir a visitar-lo, tot i haver-ho intentat en dues ocasions. El 7 d'octubre es preveu una nova concentració a les portes de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, al carrer Aragó de Barcelona. També es preveu una nova protesta el 9 d'octubre a Cornellà de Llobregat. Aquestes accions arriben després de dues setmanes d'accions a llocs tan distants com Mèxic, Astúries o Madrid. El desplaçament de pancartes de suport s'ha fet especialment visible a la ciutat de Barcelona. Els grups de suport al pres anarquista en van despenjar una a l'edifici de La Caixa de la plaça Catalunya el dia 25 de setembre. També se n'han vist al Forat de la Vergonya i l'avinguda Meridiana.

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

nationalia ciemen

notícies d'Europa i del món
fitxes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

<http://www.nationalia.cat>

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUSKAL HERRIA · LA DESAPARICIÓ DE L'EXPRES POLÍTIC MOBILITZA LA FISCALIA DE BAIONA DAVANT EL MUTISME DE RUBALCABA

Jon Anza hauria estat torturat i assassinat per la policia espanyola

David Fernández
Barcelona

Segons les últimes informacions a què ha tingut accés el diari *Gara*, uns agents espanyols haurien interceptat l'expres polític Jon Anza en un trajecte en tren de Baiona a Tolosa, l'haurien obligat a baixar -de tingut il·legalment- i hauria estat sotmès a un interrogatori. Anza, afectat d'una malaltia greu, hauria mort en el transcurs de l'interrogatori i hauria estat enterrat en algun punt indeterminat del país gal. La desaparició de Jon Anza, el 18 d'abril, ha marcat un nou punt d'inflexió en el conflicte basc.

Aquestes informacions, recollides pel rotatiu basc de fonts directes i fiables, confirmarien el retorn a la guerra bruta, més enllà de constatar novament alguna cosa ja sabuda: la presència constant i habitual de policies espanyols en territori francès fent tasques directament vinculades a la lluita contra ETA. Aquesta presència transfronterera es va solidificar encara més després de l'acord subscrit el gener de 2008 entre els estats francès i espanyol per crear unitats policials conjuntes i està regulat, fins i tot, per un protocol *ad hoc*. En el cas del segrest i la més que hipotètica mort de Jon Anza, encara es descobreix el grau de col·laboració i coneixement de les autoritats franceses.

La mort de Jon Anza confirmaria el retorn a la guerra bruta de la policia espanyola dins del territori francès

Però, més enllà de l'absolut mutisme oficial de l'executiu espanyol, la fiscalia de Baiona sí que es va posicionar, inusualment, després de fer públiques les últimes informacions. El fiscal adjunt que investiga el cas, Marc Marié, va assenyalar que la investigació continua oberta, que no es descarta cap hipòtesi sobre una desaparició irresolta i que "l'única prioritat és establir la veritat". Per contra -i malgrat les nombroses mobilitzacions que han exigint l'esclarament dels fets des de l'abril passat-, el ministre Rubalcaba només s'hi ha referit breument en una ocasió per assenyalar que la desaparició d'Anza no té "res a veure amb les Forces de Seguretat de l'Estat" (FSE).

De Capbretton a Monturion

La presència policial espanyola en territori francès no és cap novetat, tot i que es mou entre dues aigües: la legal

Una pancarta penjada en unes obres de Bilbao durant les festes de la ciutat crida contra la connivència entre el PSOE i el GAL

la il·legal. El desembre de 2007, ETA va matar dos agents de la Guàrdia Civil a la localitat de Capbretton. Tots dos agents desenvolupaven tasques directes de seguiment de militants d'ETA. Només una setmana després, a Lisboa, Sarkozy i Zapatero van acordar que la policia espanyola actués en territori francès amb normalitat, tot i que, per això, es va recórrer al redactat d'un tractat internacional, ja que l'acord afecta la sobirania d'ambdós estats. Un mes després, l'acord es va consumir amb un protocol subscrit entre Peréz Rubalcaba i la seva homòloga francesa Michèle Alliot-Marie. La inèdita col·laboració policial continua consolidant dos nivells represius, perquè l'actual legislació francesa no permet que cap policia espanyol vagi armat, tret que la investigació consti de la preceptiva autorització judicial francesa. Aleshores, hi ha els equips mixtos sota mandat judicial i les actuacions policials al marge de qualsevol control.

El cas de Jon Anza entraria en aquest àmbit i, a més, no es tractaria un fet aïllat, si més no en el seu *modus operandi*. Des de fa vuit mesos, també s'han produït i denunciat un mínim de quatre segrestos de militants de l'esquerra *abertzale*. Dues dècades després del terror sembrat per

l'acció criminal dels GAL a Iparralde (País Basc francès), l'11 de desembre, el refugi polític Juan Mari Mujika va ser abordat per agents espanyols a Donapaleu. El van retenir il·legalment durant dues hores en una barraca i el van sotmetre a un interrogatori durant el qual van amenaçar la seva filla, presa política basca empresonada a Madrid.

No és un fet aïllat

En aquest costat de la frontera, el mes de maig va ser el torn de l'expres Lander Fernández, segrestat a Bilbao per agents de paisà que van assegurar ser *ertzaines* i que li van exigir que col·laborés amb les forces policials. Després de negar-s'hi, va ser apallissat. El cas es va agreujar quan Fernández va denunciar públicament els fets. Va ser detingut per ordre de l'Audiència Nacional espanyola i, un mes després, va ser alliberat.

Més recentment, el mes de juliol, l'expres Alain Berastegi -de la localitat navarresa d'Arbizu- va denunciar que havia estat segrestat, torturat i interrogat durant set hores en un bosc d'Irunberri. Berastegi va ser abordat a punta de metrallera per dotze encaputxats després de presentar-se a una falsa cita laboral, on es requerien els seus serveis com a paleta.

L'últim cas conegut és el de Daniel Saralegi, portaveu de la plataforma Gora Iruña! Va ser interceptat a Pamplona, retingut a la força i amenaçat durant set hores per dues persones que van aduir ser policies sense mostrar cap identificació. Els fets es van produir el març passat però, a causa dels efectes posttraumàtics i les crisis d'ansietat resultants, Saralegi no va denunciar els fets públicament ni judicialment fins el mes de setembre. Abordat de nit, Saralegi va ser traslladat en un vehicle sense distintius fins a un polígon industrial i, després, a un pis de la capital navarresa.

Al cas de Saralegi, cal afegir-hi el d'Imanol Pancorbo i el de Saoia Zeirain, que el 16 de setembre també van denunciar que havien estat retinguts i amenaçats per membres de les FSE. Pancorbo va ser abordat a Alacant (País Valencià) durant les seves vacances i va ser amenaçat després de rebutjar una oferta de "molts diners" perquè col·laborés. Zeirain rep trucades amenaçadores periòdicament des del 24 de juliol.

A aquests episodis de guerra bruta i estratègies d'amansiment, cal sumar-hi dos factors més, indissolubles de la situació d'excepció que afecta l'esquerra *abertzale*: la política de

macarthisme que impulsa el conseller d'interior basc Rodolfo Ares contra la solidaritat amb les persones preses i la creixent activitat de grups feixistes a Euskal Herria.

El 21 de setembre, Falange i Tradició van reivindicar a través d'un comunicat l'autoria de fins a 25 atacs a monòlits erigits en memòria de les víctimes de la guerra bruta i el feixisme, entre ells l'atac a les tombes de Lasa i Zabala, que van aparèixer amb una pintada de *Gora Galindo!* Al comunicat, on es defineixen com a "moviment patriota espanyol", anuncien que actuaran "amb els mitjans que considerin necessaris en cada moment i ho faran especialment contra els enemics jurats de la pàtria: el separatisme terrorista, el comunisme criminal i el liberalisme anticristià".

Diverses represaliades polítiques, familiars de víctimes dels GAL i les ciutadanes basques que han patit les últimes agressions van comparèixer, el 3 d'octubre a Hernani, per constatar que la repressió s'ha tornat "més salvatge" i per fer una crida a la mobilització antirepressiva i antifeixista coincident amb un 12 d'octubre que "a Euskal Herria, només simbolitza la repressió, la Guàrdia Civil, la tortura i la guerra bruta".

SONIKO

, roda el món

KURDISTAN NORD · LA PRESA D'ILISU "INCOMPLEIX LES NORMES INTERNACIONALS, AMBIENTALS, CULTURALS I DE REALLOTJAMENT"

Turquia utilitza la construcció de preses com a arma de control social i polític

Meritxell Guàrdia
Batman

Després de l'anunci de la retirada dels governs alemany, suís i austríac en el finançament del projecte de la presa d'Illisu (Kurdistan turc) el mes de juliol, l'Estat turc continua buscant nous creditors. Els bancs Societè Générale, UniCredit i Dekabank van retirar els seus préstecs, a través de les Agències de Crèdit a l'Exportació, a causa de l'incompliment de les normes acordades. Segons la nota de premsa, el projecte "incompleix les normes internacionals" i "les obligacions ambientals, culturals i de reallojament exigides no són suficients". Però el govern turc ha apuntat que buscarà noves fonts creditores amb possibles contactes a la Xina.

El govern turc buscarà noves fonts creditores amb possibles contactes a la Xina

L'embassament d'Illisu s'inclou dins el polémic Projecte pel sud-est d'Anatòlia (GAP, en les sigles en turc) que afecta els dos rius més importants de la zona, el Tigris i l'Eufrates.

El GAP afecta les províncies kurdes del sud-est de l'Estat turc -que fan tres vegades i mitja l'extensió de Catalunya- i inclou 22 embassaments -tretze dels quals ja estan construïts- i dinou centrals hidroelèctriques. Dins del GAP, el projecte de l'embassament d'Illisu afectarà més de 200 pobles i té un cost de 20.000 milions d'euros.

Oficialment, el projecte pretén "crear una iniciativa de progrés" que ajudarà al desenvolupament econòmic de la zona. Pels moviments de resistència al GAP, com la plataforma Hasankeyf Girisimi (salvem la vall de Hasankeyf), el projecte comportarà una impagable destrucció del territori. La modificació del cabal, la qualitat i la temperatura del riu farà que les lliteres dels rius, l'hàbitat aquífer i els seus ecosistemes es modifiquin i inclús s'extingeixin. Per altra banda, aquests embassaments afectaran al clima de la regió passant a ser més humit i comportant, noves situacions com la reproducció de noves espècies, aparició de noves malalties o gas amb efecte hivernacle.

La geoestratègia de les preses

Mitjançant aquests projectes, l'Estat turc podria controlar quasi la totalitat dels dos rius més importants de la regió. L'Iraq i -en menor mesura- Síria són dependents d'aquests dos rius, que aporten la major part dels seus recursos aquífers. Segons *Asia Times*, la construcció d'Illisu reduirà

les aigües del Tigris a un 47% al seu pas pel nord de l'Iraq. L'aigua, doncs, esdevé una moneda de canvi molt important pel govern turc a l'hora de negociar recursos energètics. Però part d'aquesta moneda de canvi, segons el moviment kurd, també se centra en la guerrilla del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), la major part situada al nord de Síria i a l'Iraq. Segons el moviment kurd, l'Estat turc fa servir l'aigua per pressionar aquests dos estats perquè forcin accions contra la guerrilla i augmentin el control

sobre la població kurda. A més, el GAP també incorpora preses amb bases situades a les províncies kurdes de Sirtak i Hakkari, que són frontereres amb Síria i l'Iraq.

Una arma de control

Més de 3.000 pobles quedaran inundats pel GAP. Milers de famílies kurdes, expropiades les seves terres, es veuen forçades a vendre's els ramats a causa dels trasllats a les grans ciutats, on no poden continuar la seva activitat de subsistència. La propa-

ganda turca sobre el progrés econòmic resulta una fal·làcia, ja que les persones que treballen a les indústries energètiques creixents vénen de la zona oest de l'estat. El govern turc promet la repoblació de totes les persones desallotjades, però sovint els nous habitatges de compra estan en pitjors condicions. Segons dades de la plataforma Hasankeyf Girisimi, les indemnitzacions del govern turc són insuficients o fins i tot no es cobren, com el cas dels desplaçaments fets arran de la presa d'Atatürk. La història del poble kurd també queda destruïda quan se submergeixen ciutats amb valor històric. El projecte d'Illisu posa en perill el poble de Hasankeyf, amb 12.000 anys d'història i un valor arqueològic molt alt. Actualment, s'estan fent gestions perquè la vall de Hasankeyf estigui protegida per la UNESCO.

Per altra banda, el govern turc fa servir la criminalització per titllar la resistència de terrorista i, amb aquest pretext, s'han produït centenars de detencions només pel fet de participar en manifestacions de protesta, organitzar campanyes de boicot o participar als col·lectius de resistència. Actualment, Bayram Altun, del partit DTP de Batman, està imputat de delictes de terrorisme per participar en organitzacions de protesta contra el projecte d'Illisu i fa sis mesos que es troba en presó provisional a l'espera de judici.

LA XINA · EL DRAGÓ ASIÀTIC CELEBRA EL SEU SEIXANTÈ ANIVERSARI AMB OPULÈNCIA 'A LA XINESA'

El socialisme xinès demostra "de què són capaços"

Julia Onorati
Pequín

A Janguomen i Fuxingmen, les dues portes de l'antiga Pequín, és on va tocar celebrar el seixantè aniversari de la República Popular de la Xina. Una demostració impressionant de la modernitat cavalcant des dels temps antics. L'1 d'octubre, el president Hu Jintao -embolicat en una jaqueta d'estil Mao, molt trendy per un líder de guix- va revisar l'exèrcit mantenint-se dempeus i traient el dors per sobre del sostre d'un cotxe, a la manera dels grans pares de la República. Igual com també ho han celebrat tots ells, va saludar enèrgicament "els companys que han treballat dur". Els companys de l'exèrcit -tal com tocava respondre a l'uníson: "Servim el poble". Missatge antic per finalitats noves: se celebra l'aniversari de la República amb un ull posat al seu Exèrcit d'Alliberament i l'altre a l'exterior, com dient: "Mireu de què són capa-

ços". Després d'un breu discurs, el president fa la salutació definitiva: "Visca la República, el Partit Comunista i el poble xinès", enmig de l'escat d'alegria dels pocs escollits que van participar del viu a les celebracions i les moltes cares que, segurament, assentien amb el cap davant de la televisió.

El seixantè aniversari de la República Popular de la Xina és un orgasme del nacionalisme local: gegant, fort, acolorit, i sobretot de característiques xineses. La salutació del president dona formalment via lliure a la desfílada, un escampall militar que va omplir l'espai infinit dels carrers de Pequín en el joc habitual de les magnituds, tan estimat per aquestes terres. Els números no menteixen: 60 canons seguits -amb una precisió mil·limètrica- de milers de soldats, mariners, oficials, polítics i forces especials. Res no es deixa a l'atzar, les regles són clares: els soldats van

haver de fer exactament 128 passos en 96 metres -70 centímetres a cada pas- i movent-se exactament 40 segons després del del davant.

Els soldats van fer exactament 128 passos en 96 metres i van començar a moure's exactament 40 segons després del militar del davant

Present i passat, endavant i enretre: moviments acolorits, coordinats i via lliure a les armes utilitzades contra els japonesos el 1930, els tancs usats a Corea el 1950, els míssils de llarg abast (i també de curt), precisió

i, sorpresa de les sorpreses, els míssils nuclears. A la televisió han hagut d'acabar sobre l'objectiu fixat amb tota comoditat. Metall, tones de veritable bellesa mai mostrada abans, nous i flamants avions de combat, tots *made in China*. Els rugits dels avions es defineixen prosaicament com una *doença simfonia*, mentre la desfílada avança per terra. Aproximadament, 100.000 persones per representar la nova Xina, les classes socials, les diferents edats, el poble. Van caminar al costat de les 60 carrosses que representaven la història de la Xina, marcada amb noms dramàtics i vagament bel·licistes, com la *lluita a la sang* per recordar l'alliberament del japonesos, la *creació del món* amb tantíssimes fotografies

de Mao i encara una petita sorpresa, la *història de la primavera* per homenajar el gran i petit -segons el seu sobrenom- Deng Xiaoping, creador del capitalisme *sui generis* xinès, representat en una imatge bucòlica entre flors al camp.

Finalment, els joves: 80.000 infants a córrer i passar sota la mirada vigilant i severa de la tribuna dels VIP del Partit: Jiang Zemin, Hu Jintao, Wen Jiabao i Xi Jinping, que competeixen per esdevenir el futur líder de la República de la nova Xina. Tot perfecte -segons els organitzadors-, "la Xina és gran" -diuen els espectadors-, mentre Pequín -cansat- intentarà tornar a la seva normalitat habitual. Però, abans, milers de focs artificials.

+ INFO

china-files.com

EL SALVADOR · LA VIOLÈNCIA JUVENIL TORNA A SER AL PUNT DE MIRA ARRAN DE L'ASSASSINAT DEL REALITZADOR CHRISTIAN POVEDA

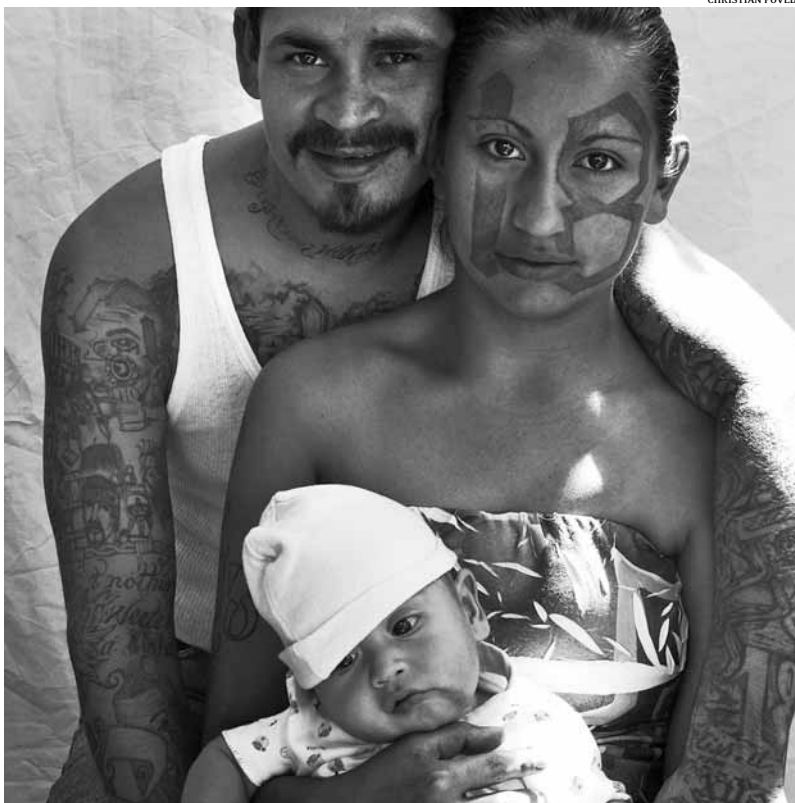
Les 'maras', joves exclosos i oblidats

Ana Paola van Dalen
Barcelona

El periodista i realitzador francès Christian Poveda va ser assassinat amb quatre trets el dia 2 de setembre quan sortia del seu cotxe, prop del municipi d'Apopoa, a El Salvador. Poveda havia realitzat, al llarg de setze mesos, el documental *La vida loca*, on exposava la vida quotidiana d'una *clica* (cèl·lula) de la *pandilla Mara 18* a la colònia salvadorenca de La Campanera. Tot i que les autoritats del país encara no han pogut determinar exactament qui va assassinar Poveda, els mitjans de comunicació d'arreu del món - i en especial els d'El Salvador, l'Estat espanyol i el francès - apunten a les *maras* com a responsables del crim. Així, el fenomen de les *pandillas* torna a saltar a les pàgines i noticiaris internacionals, però ben pocs s'aturen a explicar qui són les *maras* i perquè existeixen en un país tan petit com El Salvador.

“La societat està empenyent el jovent cap a la *pandilla* perquè li nega una sèrie de drets”

Tal com explica Poveda al seu documental, les *maras* són “joves oblidats que expressen la seva rebel·lia a través dels seus tatuatges i d'una devoció total al seu clan, que substitueix la família. Fills de la violència, són els hereus de les bandes formades als Estats Units pels immigrants salvadorenca que fugien de la guerra civil”. Creades als anys 80 a Los Angeles, avui dia sumen prop de 60.000 membres i representen un dels majors problemes de violència a l'Amèrica Central. Però no es tracta exclusivament d'un fenomen de delinqüència juvenil,

Banban, Liro i la seva filla, protagonistes del documental 'La vida loca'

sinó d'un problema social que cap govern centreamericà, fins ara, no ha volgut abordar de forma integral. Tant la majoria d'ONG d'El Salvador com el procurador pels drets humans d'aquest país, Oscar Luna, destaquen que es tracta d'un problema estructural fruit de la pobresa i l'exclusió social. “Si algú no se sent acollit per la societat, busca on sentir-se bé. La societat

està empenyent el jove cap a la *pandilla* perquè li nega una sèrie de drets fonamentals i condicions favorables per al desenvolupament”, explica Luna.

A El Salvador, segons l'Organització Internacional del Treball (OIT), un de cada deu infants ha de deixar l'escola per treballar. Aquesta proporció puja fins arribar a quatre de cada deu entre els joves de catorze a disset

anys. Més d'una tercera part de les feines són informals, només una quarta part de la població es beneficia de la seguretat social, l'atur no para d'augmentar i la pobresa s'expandeix sense parar entre gairebé tots els estrats de la societat. A tot això, s'hi afegeix el fet que prop de 400.000 armes de foc circulen pel país i es venen a preus molt baixos als mercats negres.

Polítiques repressives

Però la violència de *pandillas* només és un dels diversos problemes de seguretat que pateix la regió. Sovint, les *maras* són el boc expiatori d'altres problemes de seguretat i d'activitats criminals de les quals no són responsables. La majoria de les polítiques dels governs centreamericans han tractat les *pandillas* com si fossin combatents enemics a qui s'ha d'eliminar, en lloc de considerar-les un fenomen que han de resoldre mitjançant estratègies integrals que incloguin programes de prevenció i de rehabilitació.

A partir de l'any 2003, els governs salvadorenca d'ultradretes van començar a aplicar els plans anomenats *Mano dura* i *Super mano dura*, unes estratègies policials altament repressives que incloïen detencions massives de joves pel simple fet de pertànyer a *pandillas*, la relaxació dels criteris probatoris i les dures condemnes de presó. Aquests plans autoritzaven l'exèrcit salvadorenca a patricular els carrers juntament amb la policia i comportaven més de 16.000 detencions l'any. Però només 800 instruccions judicials avançaven a causa de la falta de proves. També es va aprovar la llei *antimaras*, una reglamentació estatal que no va resoldre de cap manera els problemes lligats a la pobresa i encara va contribuir més a la marginació d'aquests joves. Més tard, aquesta llei es va declarar anticonstitucional perquè violava totes les convencions internacionals de drets humans.

Poveda va dir que “un infant de dotze, tretze o catorze anys que s'acaba d'integrar a una *marra*, el pots recuperar, però això demana treball, diners i personal. El problema és que, en aquest país (El Salvador) no hi ha diners ni formació de personal”. El documental *La vida loca* és un treball sense concessions i sense prejudicis, fruit de la convivència amb membres de la *Mara 18*.

OPINIÓ

Christian Poveda, una veu que ningú no podrà callar

Francisco Mena Sandoval
Va ser militar i després guerriller de l'FMLN durant la guerra a El Salvador. Actualment, és coordinador de les ONG REDS i Huacal.

“El Salvador és l'exemple pel món de tot allò que no s'ha de fer en relació al tema de la violència”. Aquestes van ser les paraules del meu amic Christian Poveda davant la pregunta de per què havia decidit fer el documental *La vida loca* sobre les *pandillas* juvenils a El Salvador. Em va convidar a la presentació del film i recordo algunes de les seves paraules que em van quedar gravades: “Els deu o dotze morts al dia que s'atribueixen a les *pandillas* a El Salvador és

ridícul; no tenen el poder ni la capacitat de fer-ho, ho afirmo amb la consciència i el coneixement personal que tinc d'aquesta situació, ja que he conviscut amb elles durant molts anys i és lamentable que ni els salvadorenca coneguin aquesta realitat”.

Dos dies després, el mes de març d'enguany, esmorzàvem en un hotel de San Salvador. En aquell moment el vaig felicitar per la seva valentia i li vaig dir que els salvadorenca i salvadorenques teníem la sort de tenir molta gent com ell (que semblen més salvadorenca que qualsevol de nosaltres), lluitadors que arrisquen la vida per construir un país més just, més habitable. I recordo que després li vaig dir: “T'has de

cuidar Christian, estàs tocant sectors molt perillosos”. Ell va llançar la seva mirada de forma impressionant (mai me la traureu del cap) i em va dir: “Ho sé, Francisco, però el teu poble ho mereix i el govern d'ARENA no ha fet més que utilitzar les *pandillas*. No poden governar sense aquesta forma de violència encoberta. Abans utilitzaven els esquadrons de la mort, ara les *pandillas*. Cal portar aquesta discussió a tota la població”.

Quan vaig saber que havia mort, em vaig omplir de dolor i de ràbia. Era una mort anunciada, però no vaig dubtar de qui eren els que l'havien mort. Va ser una de les deu o dotze morts d'aquell 2 de setembre; assassinat per les estructures del crim organitzat

del país, creades per mantenir el poder a qualsevol preu.

Però la lluita de Christian Poveda no acaba amb la seva mort. S'equivoquen aquells que van decidir el seu assassinat. S'equivoquen quan pensen -com van fer en el passat- que, si *eliminen* una persona, eliminen la capacitat de resposta de tot un poble.

Vaig conèixer Christian Poveda a l'inici de la guerra a El Salvador, quan em va entrevistar, i després, en moltes altres ocasions, fins al període de les negociacions de pau. Enguany vaig coordinar amb ell la presentació de la pel·lícula a Barcelona fins el dia que el van matar. Aquell dia, a les 12:30 hores, em va escriure el seu últim correu, que guardo com un gran tresor.

> Cinefòrum sobre les 'maras' a l'Amèrica Central

Projecció del documental *La vida loca*, de Christian Poveda. Debat posterior amb Roxana Martel, directora de Coalició Centreamericana para la Prevenció de la Violència Juvenil; Carles Feixa, coordinador per les comunitats hispàniques del Comitè de Investigació sobre Sociologia de la Juventud i Xaime López, coordinador del projecte educatiu *Unidos por el Flow*, dirigit a joves *Latin Kings* i *Netas* de Barcelona.

Dimarts 13 d'octubre, 18h.
Auditori del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB).
Organitzen: Huacal, ONG de Solidaritat amb El Salvador i REDS.

, espai directa

+ Suma-t'hi ⁺ pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

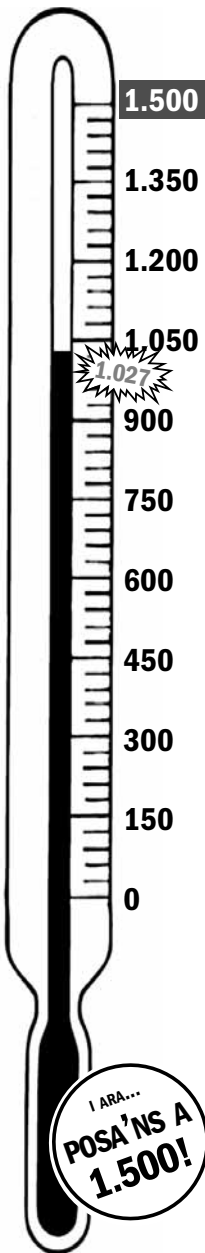
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprer, 11 1er | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertari · Florida, 40 | CSO Banca Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUER:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDÀ:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàctic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodega · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Concert per l'autogestió de la DIRECTA

DIVENDRES 9 D'OCTUBRE A LES 21h. A L'ESPAI OBERT VIOLANT D'HONGRIA 71 1er (<M> L1 PLAÇA DE SANTS) Amb CIERVO (pop rock) i LA BUNDU BAND (folk turk i electrònica) HI HAURÀ ENTREPANS I TAPES Bo d'ajut: 3 euros

ATENCIÓ

ILLACRUA I LA DIRECTA HEM DECIDIT AVANÇAR JUNTES **SUMA-T'HI!**

+ INFO:
<http://imesd.wordpress.com>
imesd@illacrua.cat
imesd@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 70 euros / Solidària 140 euros Altres quantitats ..... euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Els telenotícies de TV3 tenen un marc de referència català?

El Grup de Periodistes Ramon Barnils presenta un informe que analitza l'imaginari col·lectiu que traspuen els informatius de la Televisió de Catalunya i engega un nou observatori crític dels mitjans amb el nom de Media.cat

Xavier Blasco Piñol

El Centre Internacional de Premsa de Barcelona va ser l'escenari escollit pel Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB) per fer públic, el dimarts 6 d'octubre, l'informe titulat *Marc de referència als telenotícies de TV3*. L'estudi analitza el marc simbòlic que aixopuga les notícies dels informatius de la Televisió de Catalunya i es va publicar a Media.cat, un nou observatori crític dels mitjans, també impulsat pel GPRB. A l'acte hi van participar Joan Vila Triadú -president de l'entitat- i el catedràtic de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra, Josep Gifreu, entre d'altres.

Què diu l'informe

El document *Marc de referència als telenotícies de TV3* pren el pols de l'estat actual de l'espai català de comunicació i té la intenció de determinar la mesura en què els TN de la televisió pública catalana responen a un marc de referència català, a partir de la foto fixa d'un període concret, comprès entre els dies 9 de març i 9 d'abril de 2009.

Només la meitat de les notícies prioritzen un espai de referència català

Una de les conclusions de l'estudi és que, només a la meitat de les notícies emeses, els telenotícies prioritzen un espai de referència català (un 56%), per sobre d'altres com l'espan-

Moment de la presentació de l'informe al Centre Internacional de Premsa

yol o l'internacional. Aquesta dada, però, s'agreuja quan es posa la lupa en les informacions de més pes ideològic, és a dir, les que tracten de política (44%) i les econòmiques (45%). Aquí, l'espai de referència català deixa de ser majoritari. Entenent que TV3 és vertebradora de l'espai català de comunicació -no limitat geogràficament a la Catalunya del sud-, l'estudi també analitza de quina manera apareixen representats als TN els altres territoris dels Països Catalans, més enllà del Principat. El resultat és ridícul: únicament un 5,6% de les informacions presenten un marc referencial català.

Un altre aspecte de l'imaginari col·lectiu que analitza el text és la representació de la indústria cultural catalana als informatius diaris de TVC. Els autors conclouen que "gairebé la meitat de les notícies sobre pro-

ducció cultural (cinema, música, literatura i arts escèniques) no fan referència a la indústria cultural catalana (47%)". Quan l'anàlisi es demana per les manifestacions culturals que s'expressen en llengua pròpia, ja es parla d'infrarepresentació. L'alerta arriba amb les xifres sobre "la presència de cinema en català (7%) i música en català (8%)", que és pràcticament simbòlica. Els autors de l'estudi destaquen que "és especialment preocupant que els productes literaris d'expressió no catalana (59%) tinguin més presència que els productes en llengua catalana (33%)". Finalment, l'informe fa un seguït de recomanacions a partir de les dades obtingudes, entre les quals hi ha la d'incrementar "la presència d'informacions d'altres territoris dels Països Catalans als telenotícies, especialment davant l'interès mostrat

reiteradament per rebre TV3 en aquests territoris des dels anys vuitanta, que s'ha manifestat a través de la instal·lació popular de repetidors per rebre TV3 o la campanya actual *Televisió sense Fronteres*. També es considera imprescindible un augment de la visibilització de la producció cultural en llengua catalana en totes les disciplines, atès que "el Telenotícies és un dels únics espais televisius de difusió massiva per la indústria cultural del país i, per tant, juga un paper cabdal en la seva consolidació i el seu creixement".

Un nou portal crític de mitjans

Aquest informe es pot trobar al nou observatori crític dels mitjans Media.cat (www.media.cat), un portal web operatiu des del mateix dia 6 d'octubre. Es tracta d'una iniciativa del Grup de Periodistes Ramon Barnils (www.grupbarnils.cat) que respon a un dels seus objectius funda-

El nou portal web vetllarà perquè es faci un periodisme rigorós i un espai comunicatiu propi

cionals: treballar per la difusió i la defensa d'un periodisme rigorós i un espai comunicatiu propi. La web analitzarà els mitjans de comunicació que operen a la nostra àrea idiomàtica per determinar de quina manera es presenten els seus continguts i formats -o embolcalls- "des d'una òptica autocentrada nacionalment".

> Tres nous mitjans en llengua catalana

A finals de setembre es van presentar dos nous mitjans de comunicació d'abast local a la comarca valenciana dels Ports, ambdós en llengua catalana. Es tracta d'un canal de televisió, anomenat Nord, que emet notícies durant tot el dia (combinades amb informació de serveis), i de Comarquesnord.cat, un portal informatiu que també neix amb l'objectiu de reduir les mancances informatives dels Ports. Nord, que pertany a l'empresa de Castelló Comunicacions dels Ports, pren com a models els canals d'actualitat CNN i el 3/24 i lliura informació d'actualitat comarcal cada mitja hora i resums setmanals durant el cap de setmana. Els seus responsables, que van obtenir una llicència de TDT després de dedicar-se durant 30 anys a la informació local, expliquen que l'objectiu del nou canal és "fer front a la competència televisiva que ha provocat l'encesa digital". El segon mitjà, Comarquesnord.cat, també té la vocació d'oferir informació d'actualitat als habitants dels Ports i a les àrees més properes com el Maestrat o el Matarraunya turolenc. El portal ofereix informació de serveis i notícies de diferents temàtiques, vertebra des en seccions com municipi, turisme, esports, camp, etc. També permet escoltar la ràdio comarcal. Ben aviat, a més, integrarà vídeos d'actualitat.

A aquests projectes, s'hi acaba de sumar un nou mitjà local, l'*Escuranda*, nascut a Amposta. "L'objectiu d'aquesta publicació, que serà bimensual, és exercir d'alta veu contra l'hegemonia convergent, partit que governa Amposta des de fa més de 20 anys", explica un dels seus creadors. Les terres de l'Ebre disposen, així, d'un nou mitjà que tindrà dues branques: la publicació de paper (amb una tirada de 600 exemplars) i la web escuranda.cat. ALBA GÓMEZ

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

EL TAULER D'ESCACS MUNDIAL

Afganistan, Pakistan, EUA, OTAN...
i Espanya

Seminari i conferència amb Tariq Ali

16 d'octubre, 18.30
Residència d'Investigadors,
C/ de l'Hospital n° 64 Barcelona

www.centredelas.org

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral Za 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@bernet.com

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

"M'he identificat amb el protagonista que busca aventura, no amb la tonta que es queda al castell esperant-lo"

L'artista Alba Sarraute revela l'essència de l'obra de teatre 'Mirando a Yukali', premiada a Tàrrrega i Andorra

Amb el públic encisat, l'artista catalana Alba Sarraute ens presenta un ambrosiàc collage de conflictes interns a *Mirando a Yukali*. Formada a l'Escola de Circ Rogelio Rivel de Barcelona i a l'Escola Superior de Circ Contemporani Acadèmia Fratellini de París, Sarraute ha aconseguit fer-se amb dos guardons: el del Festival Internacional de Pallasses d'Andorra i, recentment, el primer Premi de públic San Miguel a la Fira Tàrrrega. En aquest nou muntatge, l'artista ens convida a navegar per les nostres emocions, acariciant-nos l'ànima, en aquest viatge poètic entre la realitat i l'absurd.

ALBA BARBÉ

Alba Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Ha vist Yukali? És que m'he perdut... D'on sorgeix aquesta recerca?

Yukali és el món interior que cadascuna tenim dins nostre i que, a mesura que l'anem escoltant, ens va guiant per la vida. No hi ha la idea occidental que el negatiu és dolent i el positiu és bo. Surt a partir de voler treballar sobre els cabarets alemanys. Hi ha una cançó de Bertolt Brecht que es diu "Yukali" i que parla sobre un món imaginari on tot és possible. L'escriu durant un període d'entreguerres i explica un món on hi havia menjar, feina i familiaritat. Al final de la cançó, diu que tot això és un somni i que no existeix. Jo ho transformo i dic que sí que existeix, que és a dins de cadascuna de nosaltres i que ho tenim a la mà per poder fer possible aquest món millor. **Barreges fonts musicals i tot tipus de tècniques del cabaret en un sol espectacle.**

Jo tenia tot això al meu imaginari i vaig haver d'estudiar per poder fer-ho tot. Volia fer teatre sense oblidar el cos. M'imaginava els bons actors com Charles Chaplin o Buster Keaton. Volia arribar a un control del cos a través del qual puguis fer acrobàcia... L'actor treballa amb el cos i amb la veu. Volia arribar al control de la veu per poder cantar o tocar algun instrument i poder transmetre quelcom amb ell. És com el teatre total, però cap escola t'ho ensenya. Al final, he fet circ perquè ho abraça tot una mica. Vaig

Alba Sarraute fent l'espectacle 'Mirando a Yukali'. A la imatge de la dreta Alba Sarraute en un moment de l'entrevista que va concedir a aquest setmanari

fer la meua pròpia escola perquè no creia en l'Institut del Teatre o en el teatre que es fa a Catalunya. No em comuniquen res, o tan sols em comuniquen *politiqueo*. No crec que això sigui la manera d'expressar d'un poble.

Vaig fer la meua pròpia escola perquè no creia en l'Institut del Teatre

Prems referències femenines del món de la comicitat per treballar els teus personatges?

Mai he tingut referents femenins perquè sempre he volgut ser el personatge masculí de les obres. Preferiria ser Hamlet que Ofèlia, ser Romeu abans que Julieta. Al meu espectacle, estic buscant la part femenina. Jo dic que sóc més Chopi la princesa que la Ventafocs. Sempre m'he identificat amb el protagonista que busca aventura, no amb la tonta que es queda al castell esperant-lo. I com que aquesta societat té aquesta manera de veure l'home i la dona... Tot aquest cantó maternal i femení és als nostres gens, però no hi ha aquest cantó de dependència cap a l'home. Ja és sincera la meua feminitat. Sóc una dona. Una pàgina del Montseny també és una dona, amb bigoti. El problema és el cànon de bellesa imposat. Voler-nos sentir

estimades, que crec que sí que és una cosa molt important del pallaso, de l'actor o de qualsevol persona. **Quina és la crítica que has rebut després dels premis al Festival de Pallasses d'Andorra i del recent Premi San Miguel de la Fira de Tàrrrega?**

El meu espectacle crea molt debat. Qui ho fa a través de la Makabra o del circ no té les eines per arribar a ser conegut i està fent coses increïbles. I aquell que té les eines per arribar a ser conegut ho fa a través de dossiers i subvencions. Després no funciona i ho tiren tot a la brossa. Jo simplement he anat unint esquetxos que m'anaven venint d'un caminet emocional, per desxifrar tota la dramàrgia que havia estat intentant escriure sobre aquest personatge que s'estava amagant de les pors. Una nena que amagava les seves pors dins una capsula i que, per fugir-ne, hi anava dins i la mirava en clau de clown. És la màgia d'explicar contes i explicar-los diferents. Tan sols es crea opinió i, si no es crea opinió, no es

crea conversa i, si no crees conversa, no crees societat. Jo no vull donar cap punt de vista. Simplement llenço idees, maneres de veure la vida des de l'òptica d'una adolescent que vol ser dona i que està afrontant la responsabilitat de ser madura i les pors que crea la vida. En Leo Bassi què és... Un filòsof dalt l'escenari?

Bona estratègia de màrqueting a Tàrrrega...

I va funcionar! Això és el més heavy. Vaig posar un *vota 10* i la gent es pensava que era el número del meu espectacle i no pas la puntuació. El triomf del bufó. Jo sempre m'he sentit més *bufó de la cort* que pallaso. No m'agrada fer-me la tonta. A l'*école* deien que el bufó era més que el rei, perquè aquest ho explicava tot al bufó perquè fes allò que ell no podia fer o dir. Té més poder que el propi rei, perquè el rei està encadenat a la diplomàcia.

"No estem boges si el que busquem és salvar-nos".

És una frase d'Alessandro Baricco,

del llibre de *Novecento*, una bonica història que calia ser explicada. La història d'un pianista que vivia en un vaixell. Arriba un dia que l'han d'explotar. El trompetista li pregunta per què no baixa del vaixell. Ell, amb el piano, té 85 teclès i pot tocar tota la immensitat de l'univers. Havia trobat la seva felicitat allà: "Som astuts com els animals quan tenen gana. L'infinít m'hagués matat. De tanta grandesa, em podria tornar boig". I decideix quedar-se al vaixell.

Què és el que dus de nou entre les mans?

La Diva, encara l'he de desxifrar.

Mirando a Yukali

Cia Alba Sarraute
Gènere: Cabaret
Durada: 60 minuts
Més info: www.albasarraute.com

> Univers oníric i real al saxo d'en Godotte

Vivre amb el pes social i la por del fracàs, la pèrdua de la innocència i de la llibertat. La por de la mort, el dubte de la mort, el dubte d'un mateix i de l'espècie humana. La recerca de la virginitat orgànica, l'acceptació de l'evolució mateixa... Pessigollejant la seriositat de la tragèdia per esdevenir comèdia, *Mirando a Yukali* recorre el camí entre allò humà i el món simbòlic. Tenint d'intel·ligència, intuïció i sensibilitat l'escenari, presentant contes d'infància a través de les històries de Miguel Hernández, Koltés, Rousseau, Saint-Exupéry, Baricco o Brecht, l'espectacle presenta en Godotte, un personatge estrambòtic que cavalca entre poesies i cançons. Abraçat al saxo i arrossegant la representació pútrida de l'Amazònia, el personatge s'allibera de la seva closca per presentar-se com a Casiopea, prendre't de la mà i convidar-te, intrèpidament, a la seva aventura cap a Yukali.

LLIBRES

Homenatge a Astúries

El 75è aniversari de l'Ochobre Rojo' arriba de la mà d'edicions Cambalache

ED. CAMBALACHE

Imatge de Mathieu Corman durant la seva estada a l'Estat espanyol l'any 1934

Elba S. Mansilla
cultura@setmanaridirecta.info

El propers 7 i 8 d'octubre es presentarà a Granollers (Llibreria Anònims) i a Barcelona (Espai Obert) el llibre *Incendiarios de ídolos*, un relat viscut en primera persona per l'escriptor belga Mathieu Corman. El llibre és un relat entre el diari de viatge i la crònica periodística compromesa, una combinació de registres a cavall entre el relat d'aventures en motocicleta de dos periodistes estrangers disfressats de redactors de guies turístiques rumb a l'Astúries rebel, el testimoni ocular de l'aixecament popular i l'avenç de les tropes governamentals, l'arribada de les tropes colonials fins a la caiguda d'Oviedo i l'anàlisi de la premsa de l'època per fer front a l'ofensiva propagandística que volia demonitzar i deslegitimar el moviment insurreccional asturià.

'Uníos hermanos proletarios'

Els primers mesos de 1934, en el marc d'una república espanyola governada per una coalició de dretes que va frustrar les expectatives de canvi social propiciades per la caiguda de la monarquia, es va convocar una vaga general arreu de l'Estat. A Astúries, la vaga prengué un marcat tarannà insurreccional i es va allargar un parell de setmanes, durant les quals es va dur a terme un autèntic esclat revolucionari, amb la reorganització de la vida social sobre bases col·lectivistes i la creació de l'Alianza Obrera Revolucionaria, que va comptar amb la participació de la UGT, la Federació Social Asturiana, la CNT asturiana i, a

última hora, fins i tot amb la incorporació del Partit Comunista.

L'aixecament que coneixem com l'*Ochobre Rojo*, del qual ha transcendit el mític lema *Uníos Hermanos Proletarios*, va tenir com a conseqüència immediata una àmplia repressió sobre el moviment obrer: centenars de persones mortes i torturades, més de 15.000 preses i una onada d'exiliades de prop de 500 persones.

Recuperant la memòria

Aquest llibre és el catorzè material publicat per edicions Cambalache, un dels nombrosos projectes acollits al local social del mateix nom que, des de 2002, obre les seves portes a la ciutat d'Oviedo. Cambalache és un projecte amb diferents grups de treball polític que es materialitzen, entre d'altres coses, en una editorial, una llibreria i un grup de consum responsable. El seu criteri editorial està estretament vinculat a la voluntat de fer-se ressò de les línies de treball del col·lectiu, com ara recollir i difondre la memòria obrera, documentar i analitzar la transformació de l'espai urbà (*Oviedo detrás de la fachada*, 2007) o donar

arguments contra el desmantellament del món rural asturià (*Nos comen*, 2005).

Incendiarios de ídolos:
un viaje por la revolución de Asturias

Mathieu Corman (2009)
Editorial Cambalache

> Mathieu Corman: corresponsal durant la revolució

L'obra i la visita d'aquest periodista i llibreter belga dona mosta de la cobertura informativa que va fer la premsa obrerista europea de l'aixecament asturià i ens confirma fins a quin punt el moviment obrer estava pendent de tots els intents per fer front a l'escalada del feixisme a Europa. L'autor també va ser testimoni dels consells obrers del Ruhr alemany, va prendre part a la Columna Durruti l'any 36 i va participar amb els partisans des de l'any 1941.

LLIBRES

La insurrecció sense fi

Primera part de les memòries de Rouillan

"Per desgràcia meva, tinc la memòria ancorada en els nostres vells somnis. Ho guardo tot". Aquest és el punt de partida amb què Jann-Marc Rouillan inicia el primer llibre de les seves memòries escrit a la presó i ara editat per Virus. A través d'un estil basat en la concatenació de metàfores, l'autor aconsegueix evocar les seves vivències al mateix temps que dona compte del context en el qual van emergir les idees que van fer que molts joves de la seva generació sentissin la seva vida com una "insurrecció sense fi".

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

El retrat d'aquesta experiència col·lectiva que ens dibuixa Rouillan té per escenari la ciutat de Toulouse, percebuda com "la capital de l'Espanya republicana", arran del gran nombre d'exiliats espanyols que van continuar la seva activitat revolucionària des d'aquest indret. I aquest seria el brou de cultiu en el qual es va forjar Vive la Commune, la primera organització que va formar Rouillan al costat d'altres companys de viatge recent sortits del batxillerat.

Ens situem a l'any 1970, un moment en què tot just acabava de començar la dècada que, en termes d'esquerra política, es va caracteritzar per ser la radicalització de l'ideari de 1968. De fet, la intensitat d'aquestes primeres memòries acaben l'any següent, just en el moment en què Rouillan, camí de Barcelona, passa la frontera de la mà d'Oriol Solé Sugranyes. La narració d'aquest moment, que se situa en els inicis de l'activitat armada del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL), és narrada gairebé com si es tractés d'una experiència iniciàtica i, alhora, com una conclusió de l'exercici de recerca de la identitat que suposa el conjunt de les seves memòries per l'autor.

En aquest sentit, l'interès que es desprèn del seu text resideix en el

De memoria (I)
Los comienzos: otoño de 1970 en Toulouse

Autor: Jann-Marc Rouillan
Traducció: Carlos García Velasco
Virus editorial, Barcelona, 2009
Pàgines: 191

fet que es constitueix com un testimoni directe que incita a la reflexió sobre els anhels que van motivar totes les persones que, durant aquells anys, es van decidir a dur fins a les últimes conseqüències la creença compartida que "la lluita armada era un moment de la lluita política".

la Burxa

comunicació popular des de 1998

BarriSants.org

Ajudan's a sembrar idees i a collir realitats!

Fes-te soci de l'Era

Rebràs trimestralment per correu la revista *Agrocultura*, el butlletí d'Esporus (en format electrònic si tens correu-e) i la informació dels cursos i altres activitats de l'associació.

l'era

espai de recursos agroecològics

TRUCAN'S! Tel. 93 878 70 35 · www.associaciolera.org

ESPAI OBERT

Nou horari: de dilluns a divendres de 18 a 22 h

Ajuda i a consolidar econòmicament el projecte: Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals! Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

Col·lectiu: Escriptora, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.

*La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

QUESONI

www.quesoni.cat

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
Un: 628 824 345
Total: 877 338 594
Pep: 699 694 872

Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

, expressions

MÚSICA

Un Palau per la música catalana

Els Cantaires de l'Orfeó Català impulsen un manifest per blasmar la gestió de Fèlix Millet i reivindicar la filosofia fundacional del Palau

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Les Cantaires de l'Orfeó Català estan que trinen –i mai més ben dit– amb la gestió de Fèlix Millet. L'espoli del Palau de la Música ha fet córrer rius de tinta, però els mitjans de comunicació han parat poca atenció a la situació d'indefensió viscuda pels membres de les diferents seccions corals de l'Orfeó, la base social d'una de les entitats musicals més rellevants del país. Amb l'objectiu de deixar constància pública del seu malestar, les cantai-

Els Cantaires de l'Orfeó denuncien "la negligència en la gestió de Fèlix Millet pel que fa a la projecció dels músics catalans en general"

res han impulsat un manifest on denuncien "la negligència demostrada en la gestió de Fèlix Millet pel que fa a la projecció dels músics catalans en general i, en concret, dels diferents cors de l'Orfeó Català en l'àmbit del Palau de la Música".

Les persones signants del manifest, que no són només cantaires de l'Orfeó, sinó també associacions musicals, compositors, intèrprets,

musicòlegs i periodistes especialitzats en aquest àmbit, demanen "que es restitueixi l'honorabilitat del Palau i que es retorni la confiança als professionals de la música del país". També exigeixen "una direcció artística professional que es faci responsable que la programació que s'ofereixi al Palau de la Música respecti els valors fundacionals d'aquesta institució".

Patrimoni menystingut

Aquest no és un tema menor. Al llarg del segle xx, el Palau ha estat escenari de l'expressió de la creació musical catalana. Les reformes arquitectòniques que s'hi han dut a terme durant les darreres dècades, però, no s'han correspost –segons les signants del manifest– amb un esforç per mantenir i promoure el patrimoni musical català. "No s'ha respectat la vocació originària de l'Orfeó Català ni s'ha mantingut la idea original de Lluís Domènech i Muntaner", expliquen. Aquesta manca d'aposta per la cultura del país s'ha traduït –diuen– "en una invasió abusiva per part de les grans agències artístiques internacionals" en la programació del Palau i "en una total negligència cap a la necessitat de donar una cabuda preeminent a la vida musical del nostre país en el seu escenari més emblemàtic".

Defensor dels cors?

A la seva carta de confessió al jutge –que *La Vanguardia* va reproduir el dia 17 de setembre–, Fèlix Millet es presenta com un abnegat defensor dels cors de l'Orfeó Català. La veritat, però, és una altra ben diferent: mentre el president del Patronat de l'Orfeó s'enriquia a costa de les finances del Palau de la

Música, les diferents seccions corals de l'Orfeó passaven per moments molt difícils. De fet, Millet fins i tot va intentar suprimir la secció coral: a principis de 2005, va deixar únicament el cor principal aduint que no hi havia pressupost per mantenir els altres.

Les activitats delictives de Fèlix Millet prenen una dimensió encara més lamentable si tenim en compte la vinculació històrica del cognom Millet amb l'Orfeó Català. L'espoliador número 1 del Palau de la Música és el renebot del mestre Lluís Millet, fundador de l'Orfeó, autor del "Cant de la senyera" i personatge cabdal en la configuració d'aquesta institució, des de la seva creació vinculada al catalanisme polític.

Millet va ser una figura ideològicament complexa. Tot i ser catòlic i conservador, sempre va estar al costat de les capes més humils. Va dirigir la Federació de Cors de Clavé, una organització que durant els segles xix va treballar per elevar la cultura dels obrers mitjançant la música i el cant. La fundació de l'Orfeó Català va respondre, en part, a aquest ideari. De fet, durant els primers anys, les inscripcions als cors eren gratuïtes i, el 1896, es va fundar un cor de dones, sota la direcció d'Emerencia Wehrle. A partir d'aquest moment, l'Orfeó va aconseguir reunir de forma permanent el conjunt de veus mixtes (homes, dones i infants) necessàries per a l'interpretació de qualsevol repertori simfònic coral. L'Orfeó Català va haver de lluitar per aconseguir actuacions on hi poguessin intervenir el cor de mainada i, sobretot, el de dones.

MÚSICA

Ciervo i La Bundu Band, en concert per la Directa

B.B.
cultura@setmanaridirecta.info

Encara no sabeu què fer la nit del divendres 9 d'octubre? Doncs apunteu a l'agenda: els grups Ciervo (pop-rock) i La Bundu Band (reggae i electrònica) actuen a l'Espai Obert de Barcelona en un concert per l'autogestió de la DIRECTA. Serà un recital de petit format que començarà a les nou del vespre, amb servei de bar, entrepans i tapes.

Ciervo és un quartet de Barcelona amb una sonoritat que camina pels senders del pop-rock independent i uneix contundència, harmonia, ritme i calidesa. Cal destacar –també– l'apartat vocal, tant per la combinació de lletres en anglès i castellà –també canten una cançó en tagal, llengua originària de les Filipines– com pel treball als cors, sistemàtics i imprescindibles. Han publicat un EP, *Pendulum Songs*, coproduït amb la promotora SinBasura, i actualment preparen el llançament del seu primer disc de llarga durada.

La Bundu Band és un projecte d'Albert Maynou (exSkafam) dut a terme amb músics i amics que l'acompanyen a l'escenari per descarregar tota la seva energia en forma de reggae, jungle, folk i breakbeat. Una mescla explosiva

Ciervo + La Bundu Band

Concert per l'autogestió de la DIRECTA.
Espai Obert. 9 d'octubre. 21h.
Bo d'ajut: 3 euros

per bellugar els peus, amb format *sound system*, que barreja ritmes jamaicans amb el dub, la contundència del rock i el so tradicional de les gralles i les dolçaines. La Bundu Band substituirà Animalà nima, que finalment no podrà actuar.

Tots els beneficis del concert de Ciervo i La Bundu Band aniran íntegrament per l'autogestió de la DIRECTA. Resulta que, a l'escuderia de Ciervo, hi figura un músic que ha participat en la confecció de la DIRECTA: el seu bateria, Pau Cortina, col·laborador habitual de la secció *Així està el pati*.

MÚSICA

L'Eixample sona amb quatre concerts

L'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord impulsa un concurs per grups del barri

B.B.
cultura@setmanaridirecta.info

L'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord impulsa l'Eixamplesona, un projecte musical que pretén donar a conèixer i potenciar grups de música joves del districte de l'Eixample, a més de reivindicar el carrer com a punt de trobada i socialització del jovent i potenciar els grups i la música feta per les persones del barri, davant les grans bandes fabricades per la indústria musical, sense fons ni substància.

L'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord proposa quatre concerts amb diferents grups en quatre dates assenyalades. El primer recital serà el 10 d'octubre i hi actuaran Knoxvills (punk-rock), Yes We Kant (versions) i Maicena i Aigua (flamenc). La Batukada Sambao actuarà entre concerts. Els recitals començaran a les 20:30h. i es faran a la

crulla del passeig de Sant Joan amb el carrer Rosselló.

Dels quatre concerts, en sortirà el grup guanyador, que tocarà l'abril de 2010 al concert de la Festassa, la Festa Jove del barri de la Sagrada Família. Igualment, el segon i el tercer grup classificat seran premiats amb una panera de material. Les votacions populars per triar el grup guanyador es faran a través d'Internet, al web de l'Assemblea de Joves: www.joveseixample.cat/eixamplesona.

Tot i que es tracta d'un concurs, l'Assemblea de Joves destaca que l'objectiu del concurs "no és tant guanyar sinó donar-se a conèixer, consolidar-se i demostrar que el carrer és nostre i no dels cartells publicitaris o de l'Ajuntament".

CAMPANYES

El decreixement més a prop

El 17 i 18 d'octubre se celebren trobades per la cooperació local a Catalunya

LAIA VIDAL

Assemblea a Can Masdeu celebrada el passat 7 de juny on es va decidir tirar endavant les jornades per la cooperació local

Àlex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

El conjunt de trobades simultànies convocades els propers 17 i 18 d'octubre han de servir per donar més xarxes locals d'actuació a les idees decreixentistes. Les trobades de cooperació local se celebraran arreu dels Països Catalans, agrupades geogràficament en diverses zones: el Bages, el Baix Llobregat, Barcelona, el Camp de Tarragona, les comarques de Girona, les comarques de Ponent, Mallorca, Osona, Pallars-Ribagorça, València-Horta Nord, el Vallès Oriental i Occidental i la vegueria del Penedès.

El grup de propostes s'ha coordinat a través de la Xarxa pel Decreixement, l'organització que ha estat plantejant (o incorporant) el debat sobre el decreixement a diversos moviments socials des de l'any 2005. Seria molt difícil apuntar el conjunt d'actes, d'organitzacions participants i de temàtiques que s'abordaran durant aquestes trobades. Un clar denominador comú, però, és l'aposta per *localitzar* l'espai d'actuació, la creativitat en la seva difusió i la voluntat d'*enxarxar la gent*, sempre des d'una organització autònoma, horitzontal i autogestionada. La xarxa -que a través de la seva pàgina web fa temps que treballa per aquestes jornades- vol aprofitar el context econòmic de crisi del capitalisme per replantejar el model productiu. Per tant, els seus grups de treball inclouen àmbits com el de l'alimentació, el transport, la salut o el municipalisme.

La gestació de Llampaies

Les jornades es van gestar en una reunió que es va celebrar el mes de març a Llampaies (Alt Empordà), on es va mostrar la necessitat que les trobades fossin més locals. Una de

les integrants del grup de decreixement a Girona, Laia Vidal, manifesta que "era difícil coordinar els eixos de treball a escala nacional, ja que hi havia moltes coses a tractar i per això es va pensar en la possibilitat de fer-ho molt més focalitzat a cada territori perquè pogués tenir més implicació de la gent. Aleshores, hi havia la possibilitat de presentar un projecte a la xarxa i que aquesta pogués aportar una ajuda econòmica per tirar-lo endavant. A Girona, vam presentar la idea de fer aquestes jornades".

Concretament, la seva trobada es farà al Mas Franch (www.masfranch.com), a la Garrotxa, una casa amb capacitat d'acollida per a vuitantena de persones. L'encontre tindrà diferents eixos de treball: el de l'alimentació ecològica, municipal i comunitària (amb repàs de projectes que estan funcionant a la zona), l'autogestió de la salut i les estratègies de difusió del moviment decreixentista, el de les mostres d'una economia alternativa que serveixi de "transició al canvi" i, per últim, l'eix anomenat *democràcia en acció*, un debat que -com s'explica al programa- té "l'objectiu de crear una nova consciència democràtica que possibiliti l'emergència d'assemblees ciutadanes als municipis de les comarques gironines".

Cal destacar que les trobades han comptat amb força passos previs per fer-ne difusió, com el cicle de xerrades que es va fer el mes de setembre a diversos municipis gironins sota el nom *Crisi, Crítica, Criteri*, o la iniciativa de la marxa amb bicicleta que va tenir lloc a la zona del camp de Tarragona.

Sis eixos temàtics a Osona

Una de les zones que compta amb un programa més definit des del

Trobades per a la cooperació local

17 i 18 d'octubre de 2009.
trobades.decreixement.net.
info@decreixement.net. Xarxa pel Decreixement - Col·lectiu Crisi

principi és la trobada que tindrà lloc a Vilanova de Sau (Osona). Una vintena de persones de diferents moviments socials com l'Ateneu La Torratxa de Vic o el Fòrum Social d'Osona han anat preparant el camí per aquesta trobada, que es desenvoluparà amb sis eixos temàtics: habitatge, alimentació, economia, energia, educació i salut. No només es tracta de debatre. Així ens ho explica un dels organitzadors, Ramon Forcada. Ell diu que "parlar-ne està bé, però això ja passava amb el Fòrum Social, amb el qual, de vegades, no s'arribava enlloc. Ara es busca, també, que es comencin a collir fruits, que es pugui anar aprofundint en les coses". Per contrarestar-ho, alguns dels eixos compten amb alternatives que ja estan funcionant i que es volen donar a conèixer a més gent: "Penso, sobretot, en les cooperatives de consum, com la Calèndula o la Remolatxa", ens explica Forcada. La trobada es planteja establir la jornada del 17 d'octubre com el principal dia de treball i, l'endemà, com el dia més distès.

CAMPANYES

Cent anys de lluita obrera a Igualada

Una sèrie d'actes commemoren el centenari de la fundació de la Federació Obrera

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Fa 100 anys es va fundar la Federació Obrera d'Igualada (FOI), hereva de les Societats Obreres Mutualistes i de Resistència i adherida a la CNT-AIT. Un segle convuls durant el qual, malgrat els períodes de clandestinitat, la Federació ha acumulat una intensa tradició de lluita de classe, ha aglutinat el moviment obrer igualadí, ha obert espais de trobada i formació i publicacions i ha encapçalat nombroses reivindicacions per la justícia social. La FOI ha organitzat tota una sèrie de xerrades, sopars populars, concerts i fins i tot una ruta per la Igualada revolucionària arran de l'aniversari del seu centenari.

Actualment, la Federació Obrera està integrada per diferents col·lectius autogestionats que duen a terme activitats de formació, divulgació i conscienciació, allhora que reivindiquen la devolució total del seu patrimoni històric. L'any 1939, la Federació Obrera i les seves seccions anarcosindicalistes van ser clausurades i totes les seves pertinences i béns immobles van ser confiscats per la Comissió Qualificadora de Béns Marxistes. L'Ateneu Llibertari El Pervenir, obert el 1920 i convertit en el punt de referència durant la dictadura de Primo de Rivera (1923-30), va córrer la mateixa sort.

La FOI va prendre part activa en el naixement de la Solidaritat Obrera (1907) i de la CNT (1910), sindicat al qual s'adherí posteriorment. L'any 1919, van començar els anys del pistolisme de la patronal i la Federació Obrera va passar a la clandestinitat. Tot i que, l'any 1922, va tornar a obrir les portes, amb el cop d'estat del general Primo de Rivera de 1923 les persecucions es van reiniciar, fins que va reobrir l'any 1930.

La CNT-FOI va tenir un paper cabdal en la resposta davant l'alçament feixista de 1936; va formar part principal del Comitè Antifeixista de la ciutat i va promoure col·lectivitzacions com la de

100 anys de la Federació Obrera d'Igualada

Del 19 de setembre al 24 d'octubre
Pots trobar el programa a:
www.berguedallibertari.org
Més informació: 93 805 41 91

la fusta, la col·lectivitat agrícola, la municipalització de totes les cases, o l'obertura de la casa dels vells per persones grans soles i sense recursos. Amb la caiguda del règim franquista, els contactes clandestins entre els antics membres de la FOI i els representants de la nova generació es van reprendre i les iniciatives anarcosindicalistes i llibertàries d'Igualada es van reiniciar oficialment el 1977.

Ruta revolucionària

Aquesta trajectòria històrica llarga i intensa es podrà reviuir a través de la ruta revolucionària que han organitzat el dia 23 d'octubre. Tot i que encara s'ha de concretar del tot, s'aturarà als locals de la FOI, a les seus de diversos partits i sindicats de l'època i parlarà de les iniciatives socials que es van desenvolupar, com la transformació de l'església de Santa Maria en mercat de pageses i ramaders. També es fixarà en les oficines del CENU i algunes escoles de la ciutat.

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS

El rastre dels poetes lúcids

JORDI BORRÀS

> La ploma

David Caño (Olot, 1980) és poeta. Ha guanyat el premi Amadeu Oller de 2007 amb el poemari *Barcelona*. També li han atorgat recentment el premi Vila de Lloseta 2009 per l'obra *He vist el futur en 4-D*. Militant d'Endavant, col·labora habitualment amb la secció *Expressions* d'aquest setmanari. En aquest text, reflexiona sobre poesia i contracultura.

David Caño
cultura@setmanaridirecta.info

Follem, folleu, que el món s'acaba
Pere Marcilla

Merde pour la poesie! Així declamava Rimbaud al ser preguntat per la seva obra literària. Lluny quedaven els anys borrosos en què acabat d'arribar a París i fincat a casa del matrimoni Verlaine- pretenia incendiar el Louvre: "Aquests quadres cèlebres són deixalles...". I tothom ja sap que la relació més poètica de la literatura francesa va acabar a Brussel·les, entre trets, una preciosa nit d'alcohol. "S'ha de reinventar l'amor" i "merda per la poesia!", així ho entenen aquells joves arrauxats, habituals del London i de Zeleste, que entengueren l'art de la revolució tal com l'explicaven els Debord, Vaneigem i companyia.

Coetanis militants d'una revolució completa -així se solia definir la poesia pels carrerons de París cap allà el 68-, signaven *fanzines* amb pseudònims o només amb el nom de pila perquè menyspreaven el significat de la paraula *Posteritat*. Assemblearis de les nits compartides, assaborien allargassades sonoritats cobertes de boira i passió. Libertaris renegats de qualsevol dogma, coneixien Dadà i afirmaven la seva mort i vigència. "Tot és Dadà i res no és Dadà", només la voluntat de reinventar el llenguatge d'un present en permanent moviment i canvi. I el futur no existia, més enllà de la lucidesa d'alguna sentència de Paco Gallardo com una revelació: "Envellir corromp que és una barbaritat", però a l'ombra del Cafè de l'Òpera algú ja estava cercant la manera de sorprendre el pensament per si coquetejava amb el fals romanticisme...

Als lavabos de la plaça Catalunya o de la Universitat de Barcelona, sovint s'hi deixaven caure Nietzsche, Moctezuma o Lezama de Lima per escriure

poemes carregats de ràbia com únicament pot ser escrita la literatura (o la història). Era el tot o res, la superació de l'art reivindicant-ne el dia a dia, l'anhel d'embrutar la sorra de dessota les llambordes dels somnis dels idiotes... Perquè, llavors, tothom volia sindicar-se, organitzar-se, col·laborar i escindir; però ells preferien pintar la coherència amb l'espri de l'anonimat i el convenciment. Edicions l'impossible. Captaires d'emocions noves vagaven per l'epicentre del neguit i rebentaven la realitat i les sabates. Era el temps del Lisèrgic i l'heroïna, de les fugides per veure-hi més clar, dels grumolls a les venes d'Eisenstein mentre signava el seu darrer poema. Només la joventut tenia la follia suficient per ser revolucionària i ells pretenien dinamitar les bases d'aquella societat pulcra, refinada i feliç. Habituals de les múltiples comunes, començaven a ressonar les propostes antiautoritàries i engrescadores de les ocupacions, "calia superar el hippisme i els torns de parar la taula"... però els anys vuitanta ho van caggar tot. Alguns

van decidir aturar-se i reflexionar a la llum de la penombra i altres van anar apagant-se lentament a causa del "sidral de la sida" -que deia en Pere Marcilla- o altres mals.

L'Enric Casasses, a *Poètica de la Contracultura*, explica que una de les últimes coses que recorda que va pronunciar l'Albert Subirats amb certa energia va ser la queixa que li hagués tocat un segle amb un mal del segle tan oposat a la invenció artística, tan aixafador de la creativitat com la sida (a diferència de la tuberculosi del XIX, que tantes bones obres febrilment inspirà). La resta és prou coneguda, només runes a l'espera de ser especulades i papers dispersos. Amb tot, sempre ens quedarà la joia impresa, entre d'altres, de l'Enric Casasses, el Joan Vinuesa, el Jordi Pope, el David Castillo, en Genís Cano i l'edició limitada de *Poètica de la Contracultura*, on foren antologats el Pau Maragall (amb tot el pes de la nissaga a sobre), el Pere Marcilla i l'Andreu Subirats.

Als prestatges de les biblioteques i les llibreries sobreviuen les paraules empolegadas i virginals, però qualsevol recordatori només podrà ser pres en consideració si es fa a peu de carrer. Ben segur que algú dels aquí citats estaria disposat a pactar amb els constructors de l'Ave per aconseguir fer volar la Sagrada Família. També podrien fer reviure la Valdecasas en un darrer epitafi a la barra del Màgic que diria així:

"Davant la mort? Tremolava d'emoció!"
Aquest és l'esperit i, segurament, l'única veritat.
O no?

. EL REBOST

Aaaaatxum!

Alba Barbé
rebost@setmanaridirecta.info

Una de les malalties més comunes amb l'arribada de les temperatures baixes -i afavorida, també, per la humitat- és el refredat comú, una malaltia infecciosa de caràcter víric que afecta les vies respiratòries altes. La medicina natural contempla el refredat tan sols com una expressió fisiològica de tots aquells mecanismes d'autocuració que s'activen en resposta a la invasió d'un virus a les vies respiratòries. Sol durar de tres a deu dies i, sovint, es confon amb la grip, una infecció viral, però que va acompanyada de símptomes addicionals. El refredat comú acostuma a generar degoteig i congestió

nasal, mal de coll, tos, picors, mal de cap i una sensació de malestar constant. La grip, per altra banda, sol presentar una pujada de la temperatura corporal, tremolors i dolors musculars. Una alimentació mancada de certes vitamines essencials, un vestit inadequat davant la baixada de les temperatures o la tensió nerviosa poden ser les causes directes del refredat. Detalls senzills com dur la roba adient en cada moment, ventilar les habitacions, evitar els espais tancats i amb fum, mantenir un grau d'humitat ambiental idoni o deixar descansar el cos poden ser elements per evitar els refredats. De la mateixa manera, cuidar l'alimentació serà un pilar important per la prevenció de la malaltia.

S'han d'augmentar les defenses amb l'arribada de la tardor i mantenir la resistència a les infeccions

Cal tenir presents alguns aliments i principis nutritius que ens poden ajudar a prevenir els refredats:

- **Vitamina A:** Aliments de color taronja, vermellors o groguencs -rics en carotens- com la pastanaga o el tomàquet. També la verdolaga, els espinacs, l'allfabrega, la borraja, el coriandre, els espàrrecs i la dent de lleó.
- **Vitamina B:** Cereals integrals (civada, arròs, blat), fruits secs (avellanes, ametlles, nous).

Verdures com la col, la coliflor, els espinacs, el rave, l'endívia. Levat de cervesa.

- **Vitamina C:** Cítrics (taronja, llimona, pomelo), pebrot, rosa canina.
- Aliments amb propietats **immunoestimulants** com l'all o la ceba.
- **Beure molta aigua** i prendre líquids per assegurar una bona hidratació.

Algunes idees per alleugerir els símptomes del refredat

- **Bany de peus calent:** És ben útil a l'inici d'un refredat, quan apareixen les primeres esgarrifances. Submergir els peus en aigua calenta (35-40°C), de 10 a 20 minuts.

- **Inhalar el vapor d'infusió d'eucaliptus o ginebre:** Posem aigua al foc i, un cop hagi arrencat el bull, hi afegim un grapat de planta. Amb una tovallola que ens tapi el cap i els ulls tancats, inhaled el vapor durant deu minuts un parell de cops al dia.

- **Prendre suc ric en vitamina C.** Podem provar-ne un de taronges, pinya i alls. Barregem 20 ml de suc d'all amb el suc d'un parell de taronges. A continuació, afegim un tall de pinya sense pell i ho liquem tot durant uns minuts. Cal prendre'l a l'instant.

- **Preparar un xarop de ceba.** Necessitarem una ceba ben grossa, dos gots de vi blanc i 150 grams de mel. Posarem la ceba pelada i trossegada en un recipient i hi afegirem el vi blanc. Ho deixarem macerar 24 hores i, a continuació, ho colarem i hi afegirem la mel. Ho guardem en un pot de vidre. Cal prendre'n mig got quatre vegades al dia durant, aproximadament, una setmana.

- **Tintura d'equinàcia** (veure DIRECTA 134)

> Algunes obres recomanades de poesia i contracultura

Poètica de la Contracultura. Publicacions de la Universitat de Barcelona, 2003. Començament dels començaments i ocasió de les ocasions. Enric Casasses. Empúries, 1994 i 2007.

Els sots psicodèlics. Genís Cano. S. Edicions, 1991.

L'Arrel quadrada de déu. Joan Vinuesa, 2000.

Escrís. Jordi Pope. Edicions 62, 1999.

El Pont de Mühlberg. David Castillo. Proa, 2000.

Recomanem

DIUMENGE 11 D'OCTUBRE MATARÓ

15A BOTIFARRADA A LA HISPANITAT

A la plaça de l'Ajuntament de Mataró.

A partir del vespre: Exposició sobre les 15 edicions de la Botifarrada a la Hispanitat. 20h. Actuació bastonera a càrrec de la Colla Bastonera Picadits + colles convidades. 21h. Sopar popular amb botifarres, pa amb tomàquet, vi o aigua. (Els tiquets es podran comprar abans del sopar a la mateixa plaça). 22h. Concerts amb Ebri Knight, Miquel del Roig i Orxata Sound System.

ACTES CONTRA EL FEIXISME I EL DIA DE LA HISPANITAT

DILLUNS 12 D'OCTUBRE ARGELAGUER

'A LA GARROTXA FEM BOTIFARRA A L'HISPANITAT'

Tots els actes es faran al casal. 15h. Campionat de botifarra. 17:30h. Jocs, trabucaires, gegants, bastoners. 19h. Xerrada: "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència". A càrrec d'Agustí Barrera. 21h. Botifarrada: Venda de tiquets anticipada. Màxim 200 persones. Amanida, botifarra, vi i postres (8). 22:30h. Actuacions musicals amb Pere de les Cabres (cançons de la Garrotxa). 23:30h. Concert amb Miquel del Roig Orgull Rural on tour (PDs Rubió & Ruralites)

BARCELONA MANIFESTACIÓ 'POBLES UNITS CONTRA L'IMPERIALISME I EL FEIXISME'

12h. Plaça Universitat. Organitza: Esquerra Independentista del Barcelonès.

MARXA CONTRA EL NEOCOLONIALISME ESPANYOL I PER LA RESISTÈNCIA DELS POBLES

17h. Plaça Universitat.

5ENA BOTIFARRADA POPULAR CONTRA LA HISPANITAT

Al Passeig Sant Joan amb Rosselló. 11h. Durant tot el matí parades informatives i de material (passeig Sant Joan amb Rosselló). 14h. Cinquena Botifarrada Popular. 15h. Acte polític: "Hispanitat és genocidi, Ni exèrcit ni feixisme!". 15:20h. Música revolucionària a càrrec del cantautor Toni. 19:00h. Festa antifeixista a l'Ateneu Popular de l'Eixample (Sicília amb Rosselló). Organitza: Assembla de Joves de l'Eixample Nord.

PALMA JORNADA CONTRA LA HISPANITAT: 'IMPERIALISME ÉS GENOCIDI'

A la Placa dels Patins. 17h: Torneig de futbol. 18:30h. Taller de Grafits. 19:30. Xerrada: "Genocidi i supervivència indígena", a càrrec d'Andrés Poveda (sociòleg colombià) i Martí Marín, historiador i professor universitari. 21h. Sopar-concurs: dugues la teva especialitat i participa-hi. Concert amb Txus Santana Torrat i bullit. Organitza: Gent Activa Palma, Endavant, SEPC i Maulets. Sarrià de Ter (Gironès).

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 8 d'octubre
Projecció de pel·lícules gore
17h. CSO La Lipoteka.
c/Hort de la vila, 29
(FGC: Sarrià).
Hi haurà menjar i cafeta oberta.

**Presentació del llibre
'Incendiari de Idolos'**
19:30h. Espai Obert.
c/Violant d'Hongria, 71.
Organitza: Ciutat Invisible.

Divendres 9 d'octubre
Concert per la Directa
21h. Espai Obert.
c/Violant d'Hongria, 71.
Amb les actuacions de Ciervo i La Bundu Band.
Hi haurà tapes i entrepans.
Bo d'ajut: 3 euros.

Del 9 al 12 d'octubre
**Festes Majors Popolars
de la Colònia Castells**
Divendres 9: 17h. Decoració, serigrafia, sopar, bingo i karaoke.
Dissabte 10: 11h. Mercat d'intercanvi, campionat de futbol, pregó, berenar, sopar i concert.
Diumenge 11: 21h. Homenatge als

que ja no hi són i concert.
Dilluns 12: 18h. Cinema a la fresca.

**Festa Major Reivindicativa
de les Corts**
19h. Casal Popular Les Corts (Entenca 237).
Hi haurà una xerrada sobre festes majors autogestionades, sopar popular i actuació de Jordi Montanez.

Festa Glam-hortera
21h. Passatge Valeri Serra, 23.
Organitza: Col·lectiu Gai de Barcelona.

Dissabte 10 d'octubre
**Festa Major Reivindicativa
de les Corts**
17h. Parc de les Corts (entre c/Nicaragua i c/Numància). Xocolatada, trivial gegant dels PPCC, jornada antifeixista, sopar popular i concert amb Igitaiia, Tabaloko I PD La Factoria.

**Darrer concert al
CSO La Lipoteka**
Tot el dia. c/Hort de la vila. 29 (FGC: Sarrià).

Actuacions de Crani Septic, Estudiando para enfermos, Las Santas i molts més.

BENIARRÉS (El Comtat)

Dijous 8 d'octubre
**Xerrada '40 anys d'Esquerra
Independentista'**
20h. Ateneu Popular Arrels.

CALAF

Divendres 9 d'octubre
**Projecció de la pel·lícula
'Les tortugues també volen'**
Tot el dia. Taverna Catalna 'El Macarro'.

Diumenge 11 d'octubre
Xerrada sobre la guerra
19h. Taverna catalana 'El Macarro'. Amb Arcadi Oliveres.

CARDEDEU

Dissabte 10 d'octubre
**Xerrada 'Idees per
entendre la crisi'**
19h. Casino Popular.
c/Passeig Pau Casals, 15.
Organitza: Endavant Vallès Oriental.

GIRONA

Dissabte 10 d'octubre
Recital de Jaume Reus
22h. Casal Independentista El Forn. c/Carme, 256.
Organitza: Maulets.

Diumenge 11 d'octubre.
Concert Antifeixista
22:30h. Casal Apaga la Tele. Amb Forbidden King, Expectativa Zero, The Polska i Arma Criminal.

SANT FELIU DE

LLOBREGAT

9,10,11 i 12 d'octubre
**Festa Major Alternativa 'La
Petita' al Parc Nadal.**
Divendres 9 d'octubre: 22:45h. Presentació al CineBaix (c/ Joan Batllori, 21). Passi de documentals: *Cooperativisme. Llavors d'una altra economia* (Xarxa d'Economia Solidària) i *L'auto-gestió. El camí del canvi*. (CIM Produccions)
Dissabte 10: Trobades pel canvi social durant tot el dia. Parada informativa sobre pràctiques de canvi social dins de la campanya

Podem viure sense capitalisme. De 17h. a 20h. Trobada per compartir informació i fer teixit social per a portar a la pràctica els canvis que volem. A partir de les 18h. Punt d'intercanvi: Porta les teves radiografies i/o piles i fes-te amb una bossa de tela. 19h. Tomba l'alcalde! 22:30h. Lectura de manifest i concerts amb Por Cajones (Rumba), Latino y los Llobregantes (Rumba), 7 Escalones (Hip Hop) i Reggae Corner
Diumenge 11: 10-20h. Mercat Boig: Participa portant el que vulguis intercanviar (estris, roba, menjar...). 11h. Trobada i exhibició de bicis Chopper.

11-14h. /17-20h. Parada informativa sobre pràctiques de canvi social dins de la campanya *Podem viure sense Capitalisme*. 17h. Tarda de contes infantils d'arreu del món. 18h. Mercat de l'Alegria: Jocs populars infantils a càrrec del CAU. 18h. Verdusex: Joguines sexuals ecològiques. 22h. Concerts amb DJ Rein Vibes, The Penguins i Hermano L.
Dilluns 12: 11h. Exhibició de Grafity+ DJ Seta. 14h. Dinar Popular organitzat per la Coopertiva La llavor. 16h. Jam Session Lliure.

Sortim de casa

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Dijous 8 d'octubre
**CONCENTRACIÓ EN SU-
PORT ALS ENCAUSATS
PELS FETS DELS MONJOS**

20h. Plaça de la Vila.

Convoca: Coordinadora Antirepresiva del Penedès.

VALÈNCIA

9 d'Octubre
**MANIFESTACIÓ
'UNITAT POPULAR CAP
A LA INDEPENDÈNCIA
I EL SOCIALISME'**

18h. Plaça Sant Agustí.

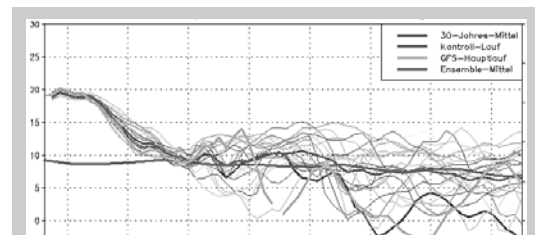
Organitza: Endavant i Maulets.

GIRONA

Diumenge 11 d'octubre
**CONCENTRACIÓ
CONTRA EL COP D'ESTAT
D'HONDURES**

16h. Plaça del Barco.

Convoca: Grup d'amics de l'ALBA.

La corva de les temperatures anirà clarament a la baixa

Després d'una setmana de temps estiuenç, la tendència termomètrica anirà clarament a la baixa durant els propers dies. Entre dijous i divendres 9 d'octubre hi haurà ruixats i tempestes a les comarques del nord de Catalunya. Després refrescarà. El cap de setmana serà assoliat i

amb temperatures nocturnes més baixes. A mitjans de la setmana vinent la tendència serà a la penetració de masses d'aire molt més fredes, provinents del Pol Nord. Si es compleixen les previsions, a partir del 15 d'octubre ja podem anar treient la roba d'abric dels armaris.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Erasto Reyes SINDICALISTA HONDURENY I MEMBRE DEL FRENTE NACIONAL CONTRA EL GOLPE DE ESTADO

“Si la lluita contra el cop d'estat fracassa, serà un mal precedent per Amèrica Llatina”

L'exèrcit hondureny va detenir i expulsar del país el president electe Manuel Zelaya el 28 de juny. El gir social que va fer el terratinent durant el seu mandat va generar l'enemistat de les elits econòmiques del país que va culminar amb el cop. Després de tres mesos de lluita pacífica per la restitució democràtica, els seguidors de Zelaya i els moviments socials reunits al Frente Nacional Contra el Golpe de Estado reclamen el seu retorn al poder basant-se en la mateixa constitució amb què es justifiquen els colpistes. “Ningú té dret a un govern usurpador, el poble té dret a la insurrecció”, afirma.

Carles Castro
entrevista@setmanaridirecta.info

El cop d'estat a Hondures ens recorda massa l'intent colpista de 2002 a Venèçuela...

Tot cop d'estat està dirigit contra els interessos populars i amenaça el progrés. A Hondures, el cop es justifica a partir d'una consulta, però això és un pretext perquè no era vinculant ni estava subjecte a cap disposició legal. Estem segurs que vencem, ja que la mobilització popular ha augmentat i -avui més que mai- el poble hondureny ha adquirit consciència. Derrotar el cop a Hondures és derrotar l'imperialisme i el seu avanç a l'Amèrica Llatina. Triomfar contra el cop d'estat significa que volem els pobles i és una forma de començar a construir la pàtria gran llatinoamericana.

“No som seguidors de Zelaya, però reconeixem el seu lideratge i esforç”

Qui hi ha darrere del president de facto Micheletti?

Hi ha uns interessos foscos i nefastos darrere el cop a Hondures. No responsabilitzem el president Obama, però -pràcticament- tot ens fa pensar que hi ha interessos nord-americans darrere el cop, sobretot de sectors de la ultradreta dels EUA. És una conducta que, per altra banda, ja hem vist a diferents països de l'Amèrica Llatina.

Què li diuen cognoms com Facussé o Ferrari, pertanyents a l'oligarquia hondurenya?
Cop d'Estat.

CARLOS CASTRO

Està demostrada la participació de les multinacionals en el cop, com l'antiga United Fruit Company?

Ara mateix, els treballadors estan identificant les institucions nacionals o transnacionals de l'empresa privada que han finançat el cop, algunes de les quals obligaven els treballadors -sota amenaces- a acudir a les mobilitzacions a favor del cop. Seria irresponsable dir ara quines han estat aquestes empreses, però algunes formen part de tota aquesta trama antipopular que atempta contra els pobles de l'Amèrica Llatina. No volem especular amb això, volem estar segurs per presentar una denúncia.

Que reclama el Frente?

Els colpistes han de marxar. Portem 96 dies de lluita pacífica -i continuarem transitant per aquesta via-, que demostren que hi ha un poble que està convençut, que sap el que vol i que està disposat a anar més enllà. Ara, el que esperem no és només la restitució democràtica i el retorn de Zelaya, sinó també la creació d'una Assembla Constituent perquè es resolgui aquesta situació per la via política, però no a través d'un procés electoral que està tacat de corrupció, frau i xantatge. Quatre dels sis candidats estan involucrats en el cop. Els altres dos, César Ham i Carlos H. Reyes, han afirmat que, si el cop persisteix, es retiraran del procés electoral, una postura digna que permet que el poble hondureny financi les seves reclamacions.

Consideren que les seves demandes es poden complir abans d'aquestes eleccions, previstes pel novembre?

El poble ha evolucionat de menys a més. Per tant, continuarem essent nens i tossuts, aquesta és una lluita a

llarg termini. Per nosaltres, la Constituent -una demanda que neix al cor de la gent i que s'ha parit als carrers- hauria de resoldre tots els assumptes que es plantegen ara a Hondures i que sempre s'han tractat al marge del poble i a favor de l'empresa privada. No serà fàcil, haurem de ser molt pragmàtics. Per altra banda, tota aquesta situació té un mal auguri. Si fracassa la lluita contra el cop d'estat a Hondures -encara que, d'entrada, ja no és un fracàs perquè ha aixecat la consciència del poble-, serà un mal precedent per la resta de pobles d'Amèrica Llatina que han fet un pas important per reivindicar els seus drets.

Quina relació té el Frente Contra el Golpe amb el depositat Zelaya?

Hi ha partidaris seus al Frente. La gran majoria, però, no som seguidors de Zelaya sinó que provenim dels moviments socials, tot i que reconeixem el seu lideratge i el seu esforç per respondre a les necessitats del poble.

S'estaven complint les expectatives socials amb el gir del govern Zelaya?

Parlem d'una persona que ha reflexionat sobre la situació del país. Durant els darrers deu anys, a Hondures, hi ha hagut una gran mobilització popular contra les mesures neoliberals i per la defensa dels recursos naturals, del procés de reforma agrària, del respecte dels drets laborals i dels drets de les dones, etc. Zelaya ha respost a aquestes demandes populars en part. En alguns casos no va poder respondre a causa de l'aplicació d'un model neoliberal que limita l'actuació dels estats, però va demostrar que volia donar un cop de mà a la classe obrera: va pujar els sous un 60%, va ajudar el camperolat i va demostrar que estava disposat

a donar suport a certes propostes presentades per les organitzacions feministes i també perquè no dir-ho -per la petita i mitjana empresa. Totes són reclamacions que s'emmarquen dins el context que estan vivint els pobles de l'Amèrica Llatina, d'aquí la integració d'Hondures a l'ALBA (Alternativa Bolivariana pels Pobles de la Nostra Amèrica), una eina de solidaritat. Aquestes mesures i demandes es deuen a l'aspiració dels pobles, no tenen res a veure amb Chávez o Venèçuela.

Com és la repressió a la resistència?

Existeix una violació flagrant dels Drets Humans i requerim missions d'observació internacional que constatin aquest extrem i testimonin que el poble hondureny no actua amb mala fe. Els que criminalitzen l'actitud del poble ho fan amb finalitats macabres, per justificar una agressió. Més de 20 persones assassinades, més de 500 ferides i més de 3.000 detingudes. Una factura que la dictadura ha de pagar, tant els seus actors materials com intel·lectuals. Derrotar el cop d'estat forma part de la construcció d'un país nou on viure amb justícia social -tal com resa la constitució hondurenya- i dignitat.

Com valoren la resposta mundial?

Molt bé, però limitada i tèbia. El fet que el govern espanyol o la majoria de governs llatinoamericans i les institucions internacionals hagin condemnat el cop d'estat és positiu, però no suficient. Calen mesures coercitives concretes que pressionin els colpistes: enviar missions diplomàtiques o que es consideri la suspensió del Sistema Nacional de Preferències -reducció d'impostos a la importació-, entre d'altres mesures.

. LA COLUMNA

El millor còctel

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

La reina del “carrer de Sants, Sants, Sants, carrer de Sants” cantava poemes d'Apel·les Mestres amb tanta facilitat com s'estremia quan pensava en el seu país, que és un tros del meu. I mentre enfilava que “No passareu, i si passeu, quan tots haurem deixat de viure, sabreu de sobres a quin preu s'abat un poble digne i lliure”, remenava les joies i mirava que el seu dring no amoïnés les que les portaven bones de veritat.

Mentrestant, la portera s'emboiratxava de vi i José María Sanz ballava rocanrol al Corte Inglés, el mateix que a Tarragona, amb milers de paletes aturats, en contracta 100 en origen a Portugal. Deien que aquesta mesura era per aconseguir treballadors quan el mercat laboral (mercat d'esclaus) no podia cobrir les necessitats dels empresaris. Com sempre, mentiders. Ara tenen treballadors gairebé sense drets perquè si protesten, al carrer!; cobrant la meitat dels d'aquí; i fent deu hores de mitjana per jornada laboral, dissabtes i diumenges inclosos.

“Poder aquí és qui mana, poder no té fronteres. Poder que crea enemics, poder que imposa les regles”

“No ballis rocanrol al Corte Inglés”, cantava el boget mentre es repentivava la clenxa i el Rudy Ventura entonava el “Silenci” des d'una lotja del Camp Nou, amb les galtes inflades i la cara vermella. Ja ho sabeu, allò de “Tot el camp és un clam, som la gent blaugrana”, que també és una cançó i l'han interpretat la Beth, els Gossos, Els Pets i una colla de gent més, sempre des que hi ha en Laporta, un renovador que porta al seu darrer un altre renovador: l'ultra de les corbates. Aquest sí que ho renovarà tot, d'himne hi posarà “Déu salvi Amèrica” i com a símbol una versió de l'euro en blau i grana amb una pilota al mig. I mentrestant somriurà molt perquè si riem sempre se'n perdona tot. A nosaltres, no als pobres Derribus Arias que van haver de retirar “A-fluor” del petit mercat que els comprava els discos perquè la marca real no havia demanat la cançoneta. Si fa no fot el mateix que Decibelios (no cal que entrem ara en el debat de si eren rojos o fatxes), que van fer una versió de Machín i els hereus els van fer retirar el seu millor disc de la circulació mentre cantaven “Poder aquí és qui mana, poder no té fronteres. Poder que crea enemics, poder que imposa les regles. Per al presumpte expert, això és com a empresa. És qui munta la història, la persona no li interessa. Poder que corromps la raó, perquè et creus millor que jo. Si saps que en el fons, ets un vividor”.